

Szabó Dezső

KÉT FAJ HARCA

Tartalom

Faji morál.....	1
Két faj harca.....	5
A jogrend felépítése.....	10
Faj és világirodalom.....	16
A faji probléma.....	32
A csontcucli és a lejtő.....	38

Szerkesztette: Szőcs Zoltán

Ezt a füzetet a Szabó Dezső Emléktársaság adta ki Budapesten,
1996-ban.

Felelős kiadó: Szőcs Zoltán főtítkár
ISBN 963 04 7067 5
Non-profit nyomtatvány.
Szöveggondozás: Vasvári Erika
Készítette a Kaposvári Nyomda Kft.
Felelős vezető: Miké Ferenc

Faji morál

*– aki pedig egy gójt szeret,
az gyűlöli Istent.*

Talmud

Van egy szerencsétlen, ártatlan, együgyű zsidó ismerősöm. Nappal könyvelő, este pedig imádkozik szegény, s a Talmud egyes részeibe éli bele magát. Egész a mániáig szereti faját, s még társaságba sem jár, mert a gój fáj a szemének. Az egész világot a Talmudon keresztül appercipálja. Minden szombaton hűségesen felveszi szürke redingotját s szomorúan néz abba a levegőbe, melyből a gójok is életet lehelnek. Szerencsére a főnöke a keresztény magyar széles megértésével eltűri, hogy szombaton tollat ne fogjon kezébe.

Nekem szegény mostanáig megbocsátotta, hogy a világon vagyok. Én ugyanis rendkívül kíváncsi voltam erre a lélekre, mely mintegy tipikus kivirágzása egy több ezer éves fajnak. Szívesen beszélgettem vele és kerültem mindazt, ami világnézetét zavarta volna. Érdekes volt látnom ebben a nagy, színes világban ezt a kis szürke sündisznót, mely a maga parányi életét egy nagy szeretetbe s egy nagy gyűlö? létbe élte bele. Nincs talán kultúremlerre nagyobb gyönyörűség, mint új meg új lélekbe mélyedni bele, s így száz, meg száz lelki folyamatban élni magát minél teljesebb emberré.

A napokban azonban szomorúan jött hozzám. Szemeiben haragos megvetés harapdosott kifelé. Hogy mertem a zsidókról ezt írni: faj, melynek minden morálja minden fegyvert megenged a küzdelemben.

Erzem, hogy ennek az együgyű, de erős lelki életet élő embernek felelnem kell. Annál is inkább, mert magyar

szempontból is rendkívül fontos e kérdés tisztázása. *Beszéltek ugyan már sokat róla, de nem eleget.*

Mindenki tudja, hogy milyen új fejlődést nyitott meg a kereszténység a morál terén. Azelőtt volt görög ember, római ember, zsidó ember, de ember nem volt. *Ezt a legmagasabb földi fogalmat a kereszténység teremtette meg,* hogy irgalmonkon át rokonnak lássuk mindazokat, kik lelkileg szeretni és szenvedni tudnak.

A kereszténység előtt a faji morál volt az emberi lélek törvény-adója. Ez a morál, melyet együtt élő közösségek életösztöne teremtett meg, aszerint értékeli a tettet, hogy milyen hasznot hajt a fajnak. Ez a morál volt aztán az a nagy erő, mely egy ökölbe tudta szorítani a faj minden izomerejét. A faji morál legélesebb, legtipikusabb, legváltozatlanabb formáját a zsidóknál láthatjuk. Az a jeruzsálemi zsidó katona, ki szembeköpi Titus katonáját, s az a zsidó szocialista agitátor, ki szembeköpi a gój Magyarországot, ugyanazon erőnek a megnyilatkozásai: *az intranzigens zsidó gyűlöletnek az idegen iránt.*

A zsidó faj lelki gyökerei a Talmudban ágaznak szét. Ezt a talajt századokon át táplálta túltengő önértetével, gyűlöletével. Ez a szentté lett könyv őrizte meg azután a zsidó lelkiformáját. Ezt a formát egyik generáció ráégette a másik lelkére, *s ez a faj most is a Talmudot éli életté.* Mik a fővonásai ennek a rengeteg nagy gyűjteménynek?

1. Kizárólagos, elvakult faj szeretet: csak a zsidó ember. *Micsoda örült önértet van belegyömöszölve a Talmud következő mondatába:* „Aki egy zsidót arcon üt, oly súlyos bünt követ el, mintha az isteni felséget ütötte volna arcul.”

2. Gyűlölet, megvetés minden más ember ellen: „Ti zsidók emberek vagytok, de a gójok nem emberek.”

3. Mivel csakis a zsidók emberek, erős morális szabályokat ad a zsidók egymáshoz való viszonyára, de minden más emberrel szemben minden eszközt megenged, sőt a zsidó faj érdekében *kötelez minden immoralitásra.*

Sok példában tárgyalták már ezt, azért csak egy pár jellemző mondást tepek ki a Talmudból:

1) A gójok (nem zsidók) teste számártest és magvuk lómag.

2) Az a zsidó, aki egy gój javára bizonyítékot tudván, elmegey és tanúskodik mellette a gójok törvényszéke előtt egy zsidó ellen, azt a nagy kiközösítéssel sújtjuk.

3) Aki egy gójnak visszaadja elvesztett jószágát, annak az Isten nem fog megbocsátani.

4) Ha a zsidó törvénykedik nem zsidóval, testvéred részére döntöd el az ügyet, és azt mondd az idegennek: úgy kívánja a mi törvényünk; ha a népek törvényei kedveznek a zsidónak, akkor is testvéred javára döntöd el az ügyet, és az idegennek azt mondd: saját törvénytek kívánja így; ha ezen esetek egyike sem állana, úgy az idegent fortélyokkal addig kell zaklatni, míg végre a zsidó marad nyertes.

Majmonidesz szerint csak a zsidóktól nem szabad lopni, s a nem zsidó nővel való paráználkodás nem bűn. Az eskü nem zsidóval, tehát nem emberrel szemben nem kötelez.

Ez a pár mondat mintegy ábrázoló gerince ennek a sötét gyűlölettel, elszánt cinizmussal telt könyvnek, melynek *utolsó lapjára oda lehetne írni: folytatása következik*. S ez a soha be nem végződő folytatás maga a faj. Ez a könyv nevelt beléjük évszázadokon át olyan fegyvereket, hogy egypár évtized alatt meghódíthatták az országot. *Mert mi rég elhagytuk a faji morál stádiumát, s emberré keresztényesedtünk. Úgy teszünk minden tettünkkel, mint a vigyázó gazda a pénzzel: meghallgatjuk, milyen lelkiismeret cseng ki belőle. Száz meg száz morális lánc köti le kezünket*. Ez az oka és ezt statisztikával bizonyítom, hogy a pornografikus írók, revolverező zsurnaliszták, lánykereskedők, prostituáltak, uzsorások, szédelő bankárok, lebujs kávéosok, milliomosok, 70-80 s még több százaléka is *nem* a gójok közül kerül ki.

A Talmudban Aschi rabbi elmondja, hogy látott egy szőlőfürtöt s azt mondta: „ha gójé, hozd el nekem, ha zsidóé, ne bántsd.”” Husz Ábrahám, mikor legelőször akarta kirabolni a postakocsit s megtudta, hogy a kocsis zsidó, megfélé-

kezte bírásvágát: „Minek bántsuk szegény zsidót.” A nevek változnak, a lélek marad. Elfogult, fanatikus lélek, melyet a kultúra még nem tudott emberré gyomlálni. S ez a lélek *száz meg százezer emberből karmol bele a gój Magyarorszag testébe, s a magyar munkával, magyar vérrel, magyar tisztelességgel kiérdemelt földön úrrá teszi a Talmud szavát:* „Ha a zsidó ökre megdöfi az idegen ökrét, a zsidó ártatlan; de ha az idegen ökre megdöfi a zsidó ökrét, az idegennek meg kell téríteni az egész kárt.”

Fejérmegyei Napló, 1908. március 5.

Két faj harca

A múlt évben a nemzetgyűlés egy kimagasló alakja hangoztatta, hogy az életversenyben védekeznünk kell a zsidóság szellemi felsőbbisége ellen. Ez a mondat megütötte a fületem. Nem mintha először hallottam volna. A hódító faj millió hangon rikoltotta ezt a felsőbbiséget a világ négy sarka felé, s gögös öntudata ott vastagodik minden tagjának ajakán. De meglepetve kérdeztem: tényleg olyan valószínűség ez, hogy megvallását rákényszeríti az ellenfélre is?

Azóta igen sokszor állt élőmbé ez a kérdés. Mert tényleg van egy bizonyos zsidó felsőbbiség. Másképp teljesen érthetetlen volna, hogy *az élet minden terén ahulkerültünk a versenyben*. De milyen természetű felsőbbiség ez? Szellemi felsőbbiség-e?

Összehasonlítom először a két faj nagy alaprétegét: a magyar falu népét a még kultúrátlan, nagyrészt Galiciából beáradt zsidósággal. Az első dolog, ami meglepi azt, aki a magyar parasztot megfigyeli, hogy mennyire rendszerben gondolkodik, tudatának minden eleme mily logikus, szükségyszerű kapcsolatban van egész gondolkodásával. Egységes gondolkodás, tisztánlátó szem és józan ítélet e faj uralkodó lelki sajátja. Az orosz fogságból hazatérő idegenektől hallottam, hogy milyen szívesen alkalmazták a magyar foglyot bármily foglalkozásban, ipari és kereskedelmi téren is, mert dolgozabb, értelmesebb és megbízhatóbb, mint általában az ott levő többi fajok tagjai. Kellő történelmi vezetés alatt nagyszerű kultúrát lehet építeni ezzel a néppel.

Milyen ezzel szemben a zsidó faj alsó nagy rétege? Már külsején egy ötezer év előtti barbár törzs elhanyagoltsága rikít. Az ős Talmud-bestia, kit a még csak félig emberré vedlett ősember-ordasnak vízözön előtti babonái rángatnak.

Tisztátalan előtte egy kés, mellyel a kultúremberiség egy tagja, egy francia, egy angol, vagy egy olasz evett, de tetvek közt, poloskában, irtózatos pizsokban baromi nemtörődömséggel tud élni. Kultúrszükségei abszolúte nincsenek, s szerzése apró ravaszságain s östörzsbabonája kannibál tanain kívül nincs szellemi élete. Tehát, ha a két fajt az előfakadó ősforrásnál, a népnél vizsgáljuk, *a szellemi felsőbbiséget semmiesetre sem a Talmud népénél fogjuk találni.*

Hát a két faj kultúrát és történelmet csináló felsőbb rétegei? Zsenit, századokra szóló alkotást, nagy termő talentumokat minden téren a magyar faj adott. A nemrég múlt zsidó imperializmus alatt* bizonyára a fajnak nem utolsó, hanem éppen reprezentáns erői kerültek felül a kormánykerek mellé. És tessék őket összehasonlítani a magyar fejlődés diadalmas korának vezetőivel, Széchenyivel, Kossuthal, Eötvössel, Kemény Zsigmonddal, Deák Ferencsel stb. Ez az összehasonlítás megadja a különbség mértékét. *Ha a szellemi felsőbbiség a gondolkodás mélységében, a szellemi termés eredetiségében, a képzelet erejében, az intenció nagy átfogásában van, aligha lehet a magyar faj képviselőitől megtagadni a felsőbbiséget.*

Mert az a praktikus ügyesség és üzleti szimat, mely a szerzés nagy harcában segíti a zsidót, az speciálisan szellemi szükségyszerűség, a kis ravasz ember apró leleményessége a csirkecomb megszerzésére.

És a zsidó faj hódításának titka, s az a bizonyos, tényleges felsőbbisége nem ebben rejlik.

Csak az igazság gyógyít, csak az igazság lehet állandóan megbízható fegyver, és nem szabad visszariadni a keserű igazságoktól. *Magunk megismerése s az ellenség pontos meglátása nélkül nincs győzelem.*

A zsidó felsőbbiség: morális felsőbbiség. És ez a következőkben áll: 1. Az életharcban a faj minden tagja szolidaritást és segítséget jelent a faj minden tagja számára. 2. Az életköz-

* Szabó Dezsőaz 1919-es vörös diktatúrára utal. (A Szerkesztő jegyzete.)

delem válságos pillanataiban a faj minden tagja alá tudja rendelni a maga érdekeit a faj érdekeinek. 3. *A faj érdekében a kezdeményezés s a felelősség elvállalásának legheroikusabb példáira képesek.* Ha a napjainkban kopásig emlegetett keresztény etika abban áll, hogy minden szív megnyílik a másik seb előtt, ha a keresztény etika a testvéri összefogás erejében, a közösségért való munkás aggódásban, a közösségért minden kockáztatás heroikus elvállalásában van egész az önfeláldozásig: akkor *országunkban is van keresztény etika, de a történelem tragikus humorával – a zsidóságnál van, házi használatra.*

És hazánk dús keresztényei? Ez az ordas irigységek, az egymást harapás, a külön flótások szerencsétlen országa. *A zsidó faj összes karjával emeli minden kis talentumát, nálunk minden igazi szellemi erő kétségbeesztően izolált és legtöbbször kiátkozott és sírig hajszolt.* A zsidó sajtó mint egyetlen nagy-szerű zongora, csodálatos összejátszással védi a faj érdekeit. Nálunk nemcsak a keresztény sajtóban nincs egység, de egy-egy orgánumán belül is mindenki külön járja a maga szellemi macsicsáját*, vagy kékvókját** a keresztény kurzus vad kalamajkjában.

A zsidó küzdelem vezetői a keresztényeket is fajuk eszközüvé tudják tenni, a keresztény harcosok hiúságból, apró érdekből, bosszúvágyból a zsidóval is összefognak egymás ellen. Ha valahol az univerzumban egy zsidó seb felpattan, ezer zsidó kéz nyújt gyógyítást feléje. A magyar sebek hiába jajgatnak elfordult vagy közönyös szívek előtt. Ha a destrukció az egység hiányában, közös éhségen alapult kis klikkek dulakodásában, irigységben, pártoskodásban, az egyéni érdekek és szenvedélyek túlharsogásában, a szeretet hiányában van, akkor: – nem merem befejezni, de az istenért, ne használjuk ezt a buta szót.

Ne használjuk ezt a buta szót. Mert elhazudja a küzdelem lényegét, mert megteveszti a küzdő erőket, mert a

*matchiche: a századelőn divatos groteszk brazil tánc (A Szerkesztő jegyzete.)

**kickwalk (A Szerkesztő jegyzete.)

magyarság legértékesebb szellemi erőit idegeníti el a közös harctól. Mi nem a destruktív sajtó ellen küzdünk – hiszen talán a világon csak destruktív sajtó van -: *mi a zsidó imperializmus hatalmas sajtótankjai ellen harcolunk*. Mi nem a destruktív elemek ellen küzdünk, hiszen nem is tudjuk pontosan, hogy a történelmi életben mi a destrukció: mi a zsidó imperializmus, a zsidó kapitalizmus, a roppant organizáló hatalma ellen küzdünk: *Nem az a mi tragédiánk, hogy a zsidó destruál, hanem az, hogy épít, szervez és hódít*. Ezzel az ostoba szóval az életharc legprimitívebb jogait rúgjuk ki lábaink alól. Ez a hazug és hülye szó tette azt, hogy *a magyar anarchia és zsidó összetartás* mellett a destrukció elleni küzdelem másfél év óta abból áll, hogy magyar üt agyon magyart, s a zsidó Hencidától Boncidáig magáévá benblumenthálozza a magyar vér, a magyar szenvedés és magyar jog földjét, és minden harcosát kimentí a vízből.

Két faj élethalálharcáról van itt szó, s harcba kunkorodó bajuszunkra ne kenjünk hazug morális pomádét. Mikor én éhezem, teljesen mindegy nekem, hogy az, aki az ételt az utolsó falatig elveszi előlem a legszűzibb keresztény etikájú konstruktív zseni, vagy destruktív csirkefogó. A zsidóságot egy hitében, véreben gyökerező szétoldhatatlan erő kergeti folytonos hódításra, letörhetetlen imperializmusra. Bár igaz volna vádunk. Mert ha a zsidó születése meghatározottságánál fogva destruktív volna, már régen kidestruálta volna magát Európából. De hogy lehet destrukció ott, ahol olyan csodálatos egység, tervszerű harc, s olyan gigászi jövőépítés van. Hiszen ma csak az örültek és a gazemberek nem látják meg azt a roppant épületet, melynek emelkedő falai először a „két forradalom” alatt dőbentek a látók szemébe. Ahogy az orosz imperializmus programjában örök pont volt Konstantinápoly elfoglalása: *a zsidó cionista imperializmus itt Budapesten, s a hozzáragadó Magyarországon akarja felépíteni az új Siont, az új hazát, világunalmának nyugati bástyáját. A „kommunizmus” csak elsiétt kísérletezés volt ebben az irányban. Azért jajgass szerencsétlen nyavalyás magyar, hogy a zsidó épít, irtózatos arányban épít ön-*

magának jövőt, neked sírboltot, és ne a „destrukció” ellen kurtytolj.

Ezért nem lehet a létért való küzdelemben különbséget tenni zsidó és zsidó közt. *Ezért veszélyesebb a fehér zsidó, mint a vörös zsidó, ezért hódítóbb a nemzetiszínű zsidó, mint a nemzetközi zsidó, ezért – ha már úgy tetszik – destruktívabb a keresztény zsidó, mint a zsidó zsidó. Mert fehérség, nemzetiszínűség, kereszténység csak ügyes fedezék a zsidónál, honnan biztosabban lődözi imperializmusa irtóztatós lövegeit.*

Mikor a magyar felemeli a karját és elrikoltja magát: destruktívat ütök, egész bizonyosan zsidóra gondol. De amikor a karja lecsap, már egy magyart üt kupán. *Mert ügyes a zsidó, és magyar a magyar.* Ezért nem szabad e tragikus küzdelem lényegét semmilyen álszó alá hazudni, ezért kell könyörtelenül feltárni a veszély nagyságát, az ellenség erejét, a harc feladatait.

De más veszélye is van az ilyen destrukcióféle hazug jelszónak. Vannak dú-keresztények, mint ahogy vannak dúvadak, akik abban tomahawkozzák ki kereszténységüket, ha megbotráncozhatnak, pálcát törhetnek, ha szellemi erőket feszíthetnek meg. Ezek most felbátorodva, véres szemmel csikorgatják a kereszténységüket, hogy kit lehessen felfalni, s már Petőfi, Jókai és mindenki destruktív nekik, aki tehetségesebb náluk, tehát mindenki. Nem szabad a magyarság sorsát az ostobasághoz, a szellemi sötétséghez, az emberiség visszahúzó különceihez kötni, mert akkor biztos halál vár, gyalázatos, feltámadás nélküli halál. A magyar jövő, az integrális Magyarország kultúránk széles horizontjában, s a magyar szellem építő szabadságában van.

A Nép, 1921. május 5.

A jogrend felépítése

A zsidó nemzetiségi lapok egy új, szuggesztív szót hoztak be a politikai kórusba. A szocialista arcú *Népszava* s a hitbuzgalmi *Egyenlőség*, a nemzetközi arcú *Világ* s a cionista *Zsidó Szemle*, a *Múlt és Jövendő* és a *Pesti Hírlap*, *Az Est*, a *Magyarország* és a *Pesti Napló* egy elsőrangú énekkar betanultságával, az antant felé fordított fintorral énekl: jogrendet! jogrendet! És Vázsonyi Vilmos, a nagy politikai csodarábbi, miután elöntögte nemzetiszínű könnyeit a »magyar haza« határain, 9 miután barátságos magyar grófok lecirógatták róla a magyar epidermist, most az előkapart zsidó fortisszimójával zengi: jogrendet! jogrendet!

A kívánság igen szép. És ennek a cikknek nincs is egyéb célja, mint kimutatni, hogy éppen mi, magyarok kívánjuk legjobban ezt a kívánságot. De miért ült éppen most ki ez a kiáltás a Talmud igézetjeinek az ajakára? Manapság a legbomlottabb-e a jogrend, ma vannak az egyéni és közjogok a legnagyobb veszélyben?

Emlékezzünk csak vissza az összeomlás végzetes ószére. Összes történelmi jogaink, a feláldozott vér és elvégzett történelmi munka jogai zsvány véletlenek prédái lettek. A kitüntetés, a megérdemelt rang jelét, melyet az örök emberi jogrend biztosított hőseink számára, idegen söpredék tépte le a hazatérő áldozatok melléről és gallérjáról. Minden magánjog, mely magyar munkán, magyar erőfeszítésen épült, az utca szeszélyétől függött. Nemcsak a lelkiismereti szabadság s a véleménynyilvánítás jogát zúzták szét, de gyanúsításokkal berontottak az egyéni lélek belsejébe, s jaj volt annak, aki a különbözőség gyanújába esett. Maga az élet, első primitív fájdalmas joga az embernek az ordító falkák vezetőinek intésétől függött.

És minden jogrend ily teljes felbomlásában, minden jog vad eltiprásánál mit énekeltek a fennebb elsorolt muzikális egyedek? Mit zengett a *Népszava*, a *Világ*, *Az Est*, a *Pesti Napló* és a többi? Ordították-e a jogrendet Magyarország szent testének, a magyarság történelmi jogainak, a magyar munka, a magyar szenvedés jogainak megvédésére? Ellenkezőleg! *Akkor minden történelmi jog, elfogultság, sovíniszta korlátoltság, minden lelkiismereti szabadság klerikális sötétség, minden egyéni jog ellenforradalmi merénylet volt számukra. Mert szerteszét az országban a letiport jogok testén a zsidó uszított, a zsidó hódított, a zsidó rabolt, a zsidó követett el rituális gyilkosságot az ezeréves Magyarország, a kétezeréves európai kultúra testén levantei éhes faja, vad törzsbabonái diadaláért.*

És Vázsonyi, a jó Vázsonyi, akiből talán csak még egy grammnyi magyarság hiányzik, hogy kiszagdáva penderdjék? Miért nem kiáltott jogrendet Vázsonyi, mikor a hadseregszállítók milliárdokat raboltak össze a magyarság szenvedéseiből? Miért nem jajgatott Vázsonyi jogrend után, mikor minisztersége alatt beorzott galíciai zsványok rabolták a meggyötört országot? Miért nem töltötte meg Vázsonyi Európa füleit jogrendi sápitózásaival ott künn a külföld tágas szabadságában, *amikor itt a két »forradalom« alatt a zsidó imperialisták magyart gyilkoltak, magyar vagyont harácsoltak, magyar lelket tiportak el, a magyar jogrendet semmisítették meg?* Miért vakkant ki derék kiszagdánkából a jogrend s az „értsük meg egymást, testvérek vagyunk” nóta akkor, mikor már Szamuelyly lehetetlenné volt téve? És ha Szamuelyly végképp lehetséges marad, mikor szánta volna rá magát most oly intenzív kiszagdánk, hogy odakukorékolja Európának: menjetek megvédeni a megrabolt magyarság jogrendjét?

De azért igaza van a zsidó kórusnak, igaza van Majmonidesz lelkes kiszagdájának: nincs jogrend még Magyarországon. És mi, a magyarság, mi kiáltjuk most a megraboltak végső haragjával a világ négy sarka felé: *jogrendet nekünk!* Mi kiáltjuk, hogy mindazok a jogelvek, melyeket az antant olyan zengően biztosított minden faj számára,

európai összejátszással tagadtatnak meg tőlünk. Mi állítjuk, hogy a mai történelmi pillanatban egyetlen feladatunk annak a jogrendnek felépítése, mely a magyarságot az élet elemi jogaiba visszahelyezi.

Törvényeket kell hozni, jogrendet kell teremteni, hogy biztosítsuk a magyarságnak azt a fejlődést, melyet ezeréves történelmi munkája után tízmillió magyar megérdemel. A magyar ingatlan, a magyar kereskedelem, a magyar ipar, a jövedelmező pályák, a szellemi erőpontok olyan arányban kerültek a zsidó imperializmus kezébe, hogy az egy csekély számú kisebbség elnyomó zsarnokságát jelenti, mely minden jogrend kifejlődését megakadályozza. Mert ha a jogrend sérelmét visítjuk, ha egy elkeseredett ököl lemér egy-két pofont az utcán: akkor annál inkább *a jogrend általános betegségét, kiépülésének lehetetlenségét jelenti, ha egy kisebbség az államban külön államot, a nemzetben külön nemzetet alkotó szolidaritásával s irtóztatós tőkéjével elvonja az élet és fejlődés feltételeit a nemzet egyetemes nagy testétől.*

A jogrendnek a nemzet egész egyetemét védő kifejlődését elsősorban az 1867 óta uralkodó briganti-liberalizmus tette lehetlenné, mely a boldogulást, a hatalmat, a hódítást, a minden eszközzel küzdő és semmi lelkiismerettel meg nem kötött törtetőnek biztosította. A zsidóság mai vagyona, hatalmi állása egy több évtizede tartó jogrendellenes állapotnak az eredménye. Egy nagy történelmi restitúció feladata előtt állunk: megalkotni a törvények és intézmények olyan rendszerét, mely a jogrendellenes vagyont és hatalmi befolyást visszaadja a nemzet egyetemének. Visszaadja nem egyéni önkények vállalkozásával, hanem a törvény erejével, egy egyetemesen védő jogrend felállításával. Ezen a téren egyes intézkedések, izolált törvények nem érnek semmit. Jogrendet csak a törvényeknek és intézményeknek egész teljes rendszere adhat, hol minden paragrafus támogat minden paragrafust, minden egyes intézmény erőforrása, segítője minden intézménynek.

Így például a főiskolai numerus clausus elve, így külön-
 állva, bármily szépnek látszódjék is, még veszélyes is lehet
 adott esetben. Egyfelől a nagy anyagi eszközökkel rendel-
 kező zsidó ifjúság könnyen szerezhet külföldön magas ki-
 képzést, s aztán hazajöve a hatalmas zsidó szolidaritás ré-
 vén megtalálja a maga helyét. Másfelől itt benn is állíthat a
 zsidóság főiskolákat. *Ezért ki kell mondani a numerus clausust*
az összes kenyérkereső pályára, akár köz, akár magánjellegű-
ék legyenek. Ez fogja csak megteremteni azt a jogrendet,
 mely minden fajnak egyenlő boldogulási feltételeket biz-
 tosít a versenyben. És feltétlenül törvénnyé kell tenni a
 numerus clausus elvét már a középiskolákban is. Csak a
 népiskola az, mely természeténél fogva nem tűr meg ilyen
 elvet.

Az az óriási megvonaglás, melyet a zsidóság teste a
 mozirendeletre* kiváltott, mutatta, hogy az éles zsidószem
 észrevette, hogy ebből a szerény kezdeményezésből a jog-
 rend felépítésének, a nagy történelmi restitúciónak egye-
 tetemes törvényrendszere fejlődhetik ki. Itt van mindenek-
 előtt a hadimilliomosok kérdése. Lehetetlen, minden jog-
 rend és morál erejével lehetetlen, hogy milliók szenvedé-
 se, vére, tragédiája egy kevésszámú lelkiismeretlen hará-
 csoló szemérmetlenül aránytalan boldogulásáért legyen.
 Ha jogrendi kötelességnek veszik azt, hogy egy agyonhe-
 zett tisztviselő vagy munkás destrukciója után balhássza-
 nak, mennyivel inkább kívánja a jogrend, hogy *egyetemes*
vizsgálat tárgyává tegyék: ki mivel és hogyan szerezte vagyonát?
Az igaztalanul szerzett vagyont a maga egészében el kell kobozni
a közjó számára, s harácsolóját ki kell tiltani az országból. A nye-
 reségnek aránytalan nagysága önmagában is igaztalanná
 teszi a vagyonszerzést. Ezt a vagyonrevíziót valószínűleg
 a szocialisták fogják lehangosabban követelni.

* Valószínűleg az 1921. évi LIV. számú, *A szerzői jogról* szóló tör-
 véycikk azon passzusaira utal Szabó Dezső, amelyek a „moz-
 gófényképészeti művek” forgalmazása körüli szabadrablást pró-
 bálták megszüntetni. (A Szerkesztő jegyzete.)

Minden galíciai, akit az ország határán beengednek, kiáltó sérelme a jogrendnek. Mert az itt évszázadok óta országépítő becsületes munkát végző lakosság megélhetését veszélyezteti. A jogrend kiépítésének első kötelessége, hogy az 1910. év óta betelepült, nagy részben galíciai zsidóságot kivétel nélkül *eltávolítsa az országból.* Ez az intézkedés a büntetőbírórság feladatainak nagy megkönnyébbítését jelenti, s az általános emberi morál és kultúra szempontjából is sürgős követelmény. *Minden jogrend megtagadását jelenti, hogy egy ország fővárosa egy belopózott vagy kegyelemből beengedett csekélyszámú kisebbség hatalmában és birtokában legyen.* A jogrend kívánja, hogy törvényes intézkedéssel visszajuttassuk annak a fajnak, melyet a jogfolytonosság elvén megillet, hogy visszajuttassuk a nemzet egyetemének. Törvényt kell hozni, mely az ingatlan hovajutását szabályozza, s megvédi a magyarságot attól, hogy hontalan legyen nehezen vásárolt hazájában.

Ki kell építeni a jogrendet a szellemi nevelés, a lélekformálás, az irodalom és művészetek területén is. Mindenekelőtt azok a sajtóorgánumok, melyek az ország tragédiájának előidézésében résztvettek, vagyonukkal együtt elkobzandók. Lehetetlen és minden jogrend megcsúfolását jelenti, hogy olyan tőke és olyan elemek vegyenek részt a közélet irányításában, amely tőke segítségével ezek az elemek minden jog eltiprására, rablásra, gyilkosságra, hazárulásra izgattak. *Aztán a sajtó terén is meg kell valósítani a numerus clausust.*

A jogrend lelki megalapozásánál igen fontos, s a terézvárosi kiscgazda valószínűleg csak szórakozottságból felejtette el megemlíteni: hogy a lelkiismereti szabadság álarca alatt ne tűrjünk meg olyan szektát, melynek ős törzsbabonái lehetlenné tesznek minden jogrendet. Sok mesés hír van az indiai sztrangulátorok szektájáról, melynek tagjait irtózatossá babonájuk arra űzi, hogy minél több embert megfojtsanak.

E szekta befogadását bizonyára a megértési és lelkiismereti szabadság legzengőbb apostola sem kívánná. Lehet-e

megtúrni egy olyan államban, ahol jogrend van egy olyan szektát, melynek ős törzsbabonája az egész kultúremberiség tisztátalanságát hirdeti, mely a törvény előtt a hamis tanúzást parancsolja, mely az ős emberirtó századok vad elfogultságát ágyazza a lelkekbe? Az ilyen szektát az emberi kultúra, az emberi haladás, az örök emberi jogrend érdekében *törvénnyel kell kitiltani az országból*, helyiségeiket és vagyonukat kórházakra s munkásjóléti intézményekre kell fordítani. Nem lehet egy jogrendállamban mesterségesen tenyészteni az ötezer év előtti Ázsiát. A mozirendellett felmerült vesztegetési ügy hangos figyelmeztetés, hogy *a jogrendet az immorális zsidó tőkével szemben igen erősen ki kell építeni*. Egy ilyen vesztegetés, mely a törvény hozóit és alkalmazóit akarja önző céljaira megvásárolni, nagyobb és egyetemesebb sérelme a jogrendnek, mint azok a rémmesévé felfújtt szállodai és orgoványi elintézések. Különb is én csak egy Orgoványt ismerek: az egész összemlött Magyarország egyetlen óriási Orgovány, ahol az ország széttépett teste, ezer és ezer meggyilkolt magyar, mindennapi tragédiák, végtelen magyar nyomorúság s a megfertőzött magyar kultúra hívja tetemre a zsidó imperializmust. *A kifosztott, megcsalt, elárult magyarság követeli a jogrend felépítését, mely megvédi a becsületes munkát, a becsületes gondolatot, s biztosítja a becsület érvényesülését az emberek versenyében.*

A Nép, 1921. május 26.

Faj és világirodalom

Az úgynevezett szabadgondolkozás, a tizennyolcadik század végén történelembe nőtt felvilágosodott és radikális irányok a tudomány, még harciasabban: a természettudományos világnézet nevében harcoltak a vallásos felfogások s különösen a katolikus egyház ellen. Ha ez alatt a természettudományos kifejezés alatt csak azt értették volna, hogy az ember eszének berendezése, lényege szerint a világ összes jelenségeit az ok és okozatok egyetlen, egységes szintézisének látja, s hogy ebben a láncolatban benne van az ember is a magából kitermelt egész történelemmel: senki sem tehetett volna kifogást a jelszó jóhiszeműsége, komolysága és tudományos értéke ellen.

De mindjárt a mozgalom elején ez a természettudományos világnézet *sajátságos lírai használathoz jutott*. Én pld. még nem hallottam, hogy természettudós valaha dühöngött volna a diófa ellen azért, hogy diót és nem mikroszkópokat terem, pedig ezek tudományosabb értékűek. Hogy ezért a diófát hülyének, elmaradottnak, középkori sötétnek, vagy pláne klerikálisnak nevezte volna. Nem, mert éppen természettudományos világnézete tanította: hogy az az egész egységes univerzum meghatározottsága, hogy a diófa diót termeljen. És hogy a tudományos feladat nem is abban a meddő törekvésben van, hogy a dióit dühvel leverjük és mikroszkópokat aggassunk helyükbe, melyeknek semmi organikus közük nincs a fához. Hanem: hogy behatoljunk a diófa biológiai titkaiba: milyen talaj, milyen éghajlat milyen hatással van rá, milyen külső befolyás milyen faji változásokat okozhat. Eddig a tisztán tudományos feladat. De ha törődni is akartunk a diófával, ha alkalmazni is akartuk ezt a tudományt, feladatunk ez lett volna:

olyan talaj- és egyéb viszonyok közé, olyan gondozásba juttatni a diófát: hogy minél hatalmasabban, egészségesebben, több gyümölcssel és izmosabb fával lehessen diófa.

Csodálatos, hogy természettudományos prófétáink, kik az elfogulatlan vizsgálódás jelszavával hadonásztak szét, kivételesen az emberfával nem így tettek. Az emberfa terem tudományt, gondolatot, de terem vallást, misztikumot, sejtéseket és végére menhetetlenül sok mindent. És prófétáink bizonyos gyümölcseire éktelen dühbe gurultak, hazug koholmányoknak, csaló tákolmányoknak nevezték. Ezzel a váddal teljesen azonos jögon illethették volna a diófa dióit, vagy a vackorfa vackorjait. *Vajon a vallás, a misztikum, a sejtés kevésbé az egész egységes univerzum meghatározottsága az emberfa életében, mint a dió a diófa életében? Vajon a vallást a vallásalapítók csinálták? Nem úgy nőtt-e ki vallásalapítóval együtt sok százados láthatatlan fogantatás után a nagy közösségek test-lelkéből, egész életéből? Vallást, hitet, misztikumot éppen olyan kevésbé lehet belekoholni, vagy beletákolni az emberiségbe, amint a diófát nem lehet mikroszkóp termésére felvilágosítani, ha ezer mikroszkópot költök is az ágaira. A protestantizmust nem Zwingliék, Kálvinok és Lutherek csinálták. A -protestáns lélekforma éppen olyan régi, mint az ember, mert a katolikus lélekforma is olyan régi.* Csak más-más név, más-más külső történelmi formában szerepeltek az egyes korokban. Hogy mennyire nem lehet vallást koholni és tákolni, mutatja az, hogy ezek a természettudományos próféták próbáltak egy Legfőbb Erő-s, Vég-Ok-os, Legfőbb Építőmester-es vallást csinálni. De ebből a közösen és okosan megállapított, szótöbbséggel megszavazott istenből és vallásból később lesz isten és vallás, mint egy döglött lóból versenyparipa.

Bizony: ezek a természettudományosok mindent csináltak, csak természettudományt nem. A természettudományos feladat az lett volna: vizsgálni, minden düh és hadonászás nélkül, milyen behatások alatt, milyen korokban termel vallást az emberfa, milyen biológiai funkció ez az emberi közönség életében. És ha már itt is alkalmazni is akarják a tudo-

mányt: milyen ráhatásokkal, milyen viszonyok megteremtésével lehet az emberiségnek ezt az organikus, biológiai funkcióját odafejlesztetni, hogy az a mai megváltozott világban is termés, szolidaritás, az életharc megkönnyítése legyen az ember számára.

De természettudományosaink nem így értelmezték a természettudományt. Hanem úgy, hogy az egyik organizmus törvényeit rákényszerítették egy másik organizmusra. Mert a természetben talált tárgyak semmi kémiai befolyásra nem termelnek vallást, tehát: a vallás koholmány és tákolmány az embernél is. Nem éppen olyan spanyolcsizma-é ez, mint az inkvizíció megfelelő toilette cikke?

Mert tényleg, mi ismétlődött itt? Az Egyház a maga világnézete s dogmaegysége szempontjából hitre és morálra nyirbálta az embert, s az összes tudományokat alárendelt módosításban alkalmazta világnézete támogatására. A természettudományos irányok logikára, gondolatra, tudatra nyirbálták az embert, s az összes tudományokat alárendelt módosításban alkalmazták harcaik támogatására. Az eljárás tudományos szempontból teljesen azonos. De egy óriási különbség van. Az Egyház kimondott alapelve, melyre ráépítette ezt a világnézetet: *a kinyilatkoztatás* volt. A természettudományosok alapelve, melyre ráépítették tanaik összességét: a természettudományok egyetemes érvényesége. Az egyház tehát jóhiszeműen, teljes elméleti becsületességgel, logikusan építhette arra az elvre a maga megnyirbált világát. A természettudományosok pedig saját alapelvüket rúgták fel, ahhoz voltak rosszhiszeműek és következetlenek. *A tudomány csak tudomány lehet, s az ember minden megnyirbálása a tudomány halála.* Az a tudós, ki a maga pártnézetét viszi be a tisztán tudományos megállapításokba, teljesen olyan, mint az a természettudós, aki így osztályozná az állatokat: Az állatok két nagy csoportba tartoznak. Az elsőbe tartoznak mindazok az állatok, melyeknek húsától nem csömörölöm meg, a másodikba azok: melyeknek a húsától megcsömörölöm. Mind a két esetben ugyanabba a szellemi eltévelyedésbe esem: Nem a tudományos

vizsgálódást hajtom végre először minden elfogultság és praktikus szempont nélkül, és csak azután nézem, hogyan lehetne tudományos megállapításaimat praktikusan alkalmazni. Hanem: a priori praktikus szempontok számára gyártok, koholok „tudományos” megállapításokat.

De ez még mind hagyján. A harc tüzeiben az ilyen alapelvi és metodológiai elcsúszások megtörténhetnek, s néha jóhiszemű, súlyos tartalmú embereknel is észlelhetünk ilyen megtévelyedést. A szellemi bectelenség, vagy szellemi vakság ott kezdődik, amikor a pozitív természettudományok valamelyik kézzelfogható igazságát tagadjuk, csak hogy tanaink érdekeink faltörő kosa legyen. Nincs természettudós, ki oly bectelen vagy ostoba legyen, hogy elkiáltssa: nincs meklenburgi ló, nincs arabs paripa, nincs mokányló, *nincs lófaj, csak egyetemes, nemzetközi ló van.* Vagy ugyanezt kiáltaná az almára, vagy az állat- és növényvilág bármely csoportjára.

És íme: *mégis a próféták egész serege támad, kik fényes nappal, hámozatlan arccal, a bectelenség és szanatórium minden félelme nélkül ordítják: nincs faj, csak ember van, az egyetemes ember, az egyén.* És ezek minden egyes esetben a természettudományos, a felvilágosult, a szabadgondolati s más rokon irányok katonáinak érzik magukat.

Első érvük a faj létezése ellen: A faj fogalma oly határozatlan, hogy egyfelől definiálni nem tudjuk, másfelől: ezer és ezer esetben nem tudjuk megállapítani. Tehát a lovaknál sincs faj. Mert tudományos, kizárólagos definícióját nem tudom adni sem a meklenburgi, sem az arabs lónak. De azért nincs a Frimm-intézetten* kívül és belül olyan élőlény, aki, ha egyszer megmutattak neki egy meklenburgi lovat és egy arabs paripát, habozás nélkül meg nem mondaná minden esetben, hogy melyik ló meklenburgi és melyik arabs paripa. Az, hogy valamit nem tudunk tudományosan pontos definícióban kifejezni: nem jelenti az illető jelenség nem létezését. Az élet s az emberi lélek ezer valóság-

*Híres elmegyógyászati klinika. (A Szerkesztő jegyzete.)

gát nem tudjuk definiálni, és mégis vannak. Az pedig, hogy egyes kétes, fel nem ismerhető esetek megsemmisítenék az éles körvonalú, határozott esetek létezését, csak beteg fejjel lehet állítani.

Másik érvük: hogy minden faj a történelem folyamán annyi vérkeresztezéssel ment át, annyi faj vitte bele a maga sajátosságait, hogy ma voltaképpen nincs faj, csak ember van. Egy középtehetségű, közepes ítéletű ember ül egy világfürdő sétányán, hol összetorlik a világ mindenféle népe. *Egész bizonyos: hogy ezer eset közül legalább kilencszázban megmondja a jelenlevőkről, melyik angol, melyik olasz, német, svéd és ezer esetben mondja meg ezer esetből, hogy melyik zsidó. A különbség csak az, hogy ezt a megállapítást a francia, az angol, a svéd stb. nem fogja antigallikanizmusnak, antibritizmusnak, antiszvédizmusnak nevezni. A zsidó pedig antiszemitizmusnak nevezi. Íme a természettudományosság lírája, mely legjobban bizonyít a faj létezése mellett. Sajátos tudományos jelentőség volna az, ha antiretekizmus bűnébe esnék, ahányszor egy retket felismernék reteknek, vagy ha azt állítanám, hogy retek van és fel lehet ismerni a kókuszdiók, narancsok és birsalmák közt.*

Kétségtelen, hogy a fajok sokféle vérbeömlést szenvedtek s kétségtelen az is, hogy vannak szétoldódó faji képletek. *De az, hogy vannak erősebb és gyengébb faji képletek, az aligha bizonyít a faj létezése ellen.* Különben is: a történelmileg nem ismert vagy csak sejtett összeolvadások teljesen egységes faji képletté lettek. Az pedig pld. hogy az angolok közé keverednek idegen faji képletek: megváltoztathatott egyes egyedeket, de *a faj általános képletét nem érintette.* Egyes egyedek miatt tagadni a fajt éppen olyan meghamisítás, mint az az állítás, hogy valamely család száz vagy kétszáz éves nyelvi, politikai és társadalmi buzgó asszimilálódás útján már fajilag is áthasonult teljesen az illető fajba.

Legértelmesebb érvük aránylag: faj nincs, mert az osztálytagozódás formálja az embert. Nem angolok, franciák, németek vannak, hanem: arisztokraták, hivatalnokok, munkások, földművelők. A felületes vizsgáló könnyen juthat erre az ítéletre, mert tényleg sok esetben, különösen a

felsőbb társadalmi rétegekben, az osztálybeli élet formálása feloldja a faji képletet. De azért menjünk el egy tisztán arisztokrata nemzetközi összejövetelre: nagy általánosságban az angol, a francia, az orosz stb. arisztokrata élesen elkülöníthető egymástól. Mert: az osztálytagozódás által kifejlett közös jegyek sokasága nem okvetlenül apasztja a fajkülönbségi jegyek számát. Aki csak az orrát dugta be a háborúba, s látta pld. az olasz, orosz, német és székely katonák különbségeit: megcáfolhatatlan illusztrációt talál állításomra.

Még egy érv. A világkultúra fejlődése, mindenüttvalósága, az a tény, hogy a közlekedési eszközök egy napi járóföldre fogják tenni a glóbuszt, a körülbelül azonos városi, kulturális, gazdasági élet kifejlődése mindenütt, a ruházat, szokások stb. egyetemessége lassanként feloldja a fajokat egyetlen típusná: emberré.

Irtózatot kilátás ez, mint irtózatot mindaz, ami a világ gazdag sokféleségét meg akarja rabolni. Ez éppen olyan, mintha azt mondanám: a fejlődő emberi tudomány a különféle táplálék-típust egyetlen típusná, mondjuk: tökké fogja fejleszteni, így az a mindenütt egyforma egyetemes ember mindenütt egyforma egyetemes tökfőzeléket fog enni a századok összeromlásáig. *Milyen életet fog termelni ez az emberiség!* Igaz, hogy az egyenlőség bajnokait ez a kép boldoggá gömbölyíti, de mi lesz az emberi természettel? Mert amint kellett ennem gyilkos vadat, szelíd kérődzőt, sajátos füveket, gyümölcsöt, a tenger lakóit, hogy a világ minden íze, döbbenete, vágya, haragja, szerelme jöjjön össze emberré bennem, hogy kifejezése lehessen a világnak, úgy az emberi vér végtelen sokfélesége kellett, hogy legyen emberi természet. Hiszen az, amit mi egyénnek nevezünk, ha ezt a fogalmat nem mint esetleges betegséget, hanem mint örök termései formát értjük, *gyökereit éppen a fajban, a társadalmi tagozódásban, az élet mély különbözőségeiben, tagoltságában kapja. Ha megszüntetjük a fajt, a társadalmi osztályokat: megöljük az egyént.* A kommunisztikus államnak megvannak a maga szépségei, a kommunizmus lehet pillanatnyi átme-

net egy szűkebb magánjogú társadalomból egy szélesebb magánjogú társadalomba: de mint végleges, állandó formája az emberéletnek: a legembergyilkosabb örület. Az az ember, ki nem lesz többé sem angol, sem francia, sem svéd, sőt még zsidó sem, és nem lesz földműves, író, muzsikos, stb. hanem ember, aki óráit felváltva tölti kenyérsütéssel, Wagner muzsikával, cipőtalpalással, abszolút geometriával: ez az ember a legörültebb, a leggyilkosabb agy teremtménye. Minden olyan törekvés, mely az emberiséget egy minden ízében egyforma képletté akarja tenni, *az emberiség halálán dolgozik*. A természet és a társadalom organikus különbségeinek megszüntetésével az emberiség megszűnik egyént termelni, megszűnik termelni.

De különben is: a világkultúra átélése szükségszerűen magával hozza-e a faji képlet megsemmisülését? Tessék megfordulni a legműveltebb/randa *körökben: mennyire erős, majdnem a törzsi -psziché erejével erős faji képletek minden lelki és testi mozzanatokban*. Sokkal inkább, mint a magyar középosztály legműveletlenebb tagjai. Mert abban a folyamatban, amelyben a világkultúrát magáévá éli: a faji képlet éppen úgy erősödhetik, mint gyengülhet. Minden a képlet szervi erejétől s a környező – politikai, gazdasági, társadalmi stb. – viszonyoktól függ.

És nézzük meg: kik azok, akik a faj létezését tagadják. Kevés kivétellel mind: zsidók. Annak a fajnak a tagjai, mely ha egymaga maradt volna meg, matematikai képlete, megölhetetlen bizonyossága volna a fajnak. Annak a fajnak a tagjai, amelynek minden egyes tagjában ott van a faj, mint egy felkarmolt seb, mint egy minden percnyi megszállottság, mint egy folytonosan tettekbe hemzsegő imperialisztikus akarat. Annak a fajnak a tagjai, mely *éppen fajiságával lett a világtörténelem még meg nem oldott csodájává*. Az a faj, mely az ősi, ádáz törzsi pszichét össze tudta egyeztetni a leghaladottabb kultúra eszközeivel, s mely legkultúráltabb tagjaiban is meg tudta tartani a megkülönböztető tollat viselő ős, vad törzsek misztikus szolidaritását és véres támadó gyűlöletét. Az, hogy a zsidó, a maga vérbeli imperializmu-

sával harcol úgy, ahogy harcol, győz, ahogy győz: az a húsevő és ragadozó emberiség egy természetes ténye. *Ne engedje magát megenni, akinek ez nem tetszik.* De mikor a zsidó letagadja fajiságát és zsidóságát csak felekezetnek minősíti (még ha felekezetnélküli is), a csalásnak a legostobább módját: egy hiábavaló becstelenséget követ el.

Miért teszi: igen érthető. Mert éppen ezt a második példányban elő nem forduló ősi, *világuralomra törekvő fajiságot akarja eldugni a nemzetek szeme elől.* Ezért bújik a nagy E-vel írott Ember, a nemzetközi, testvér, proletár, szocialista, kommunista, anarchista, hazafi, polgár, angol, francia, német stb. nevek alá. És ezért veszi leleplezésnek és antiszemitizmusnak, ha minden rossz árnyalat nélkül, a felismerés egyszerű tényével mondod: *te zsidó vagy.*

II.

Faj tehát van. A faj alapformája az emberi termésnek, a faj az emberiség individualizmusa. Milyen szerepet visz a faj a világművészetben, sajátosan: a világirodalomban? Milyen értékekből tevődik össze a világirodalom?

Itt megint igen alapos természettudományos, felvilágosult és radikális tanokkal találkozunk. Ezek szerint a nemzeti irodalomnak, melyekben egy faj szellemi élete valósul meg, már nincs létjogosultsága. *Nemzetközi* irodalmat kell írni, melyet egyformán megértének Párizsban, Londonban, Chicagóban és Budapesten.

És tényleg, egy idő óta írnak ilyen nemzetközi irodalmat Párizsban, Londonban, Chicagóban, Budapesten és másutt. Ez foglalja le a lapok reklámtereit, a hirdetőoszlopokat. Minden motívumból összeraguzott olcsó szellemességű vígjátékok, jól kicisztokolt drámák, elbeszélések és regények, melyeknek közönsége: kereskedelmi utazók, börzespekulánsok, a lóversenyek nyerői stb. és azután egész, háromnegyed, fél és egynegyed nagyvárosi kokottok. Ez az irodalom, ez az export-irodalom, olyan, mint a közönsége: *felületes, silány, üres.*

Hagyjuk tehát a nemzetközi irodalmat, mely azt jelenti: egy nemzetek közt levő faj irodalma. Mi nem akarunk ilyen túlzott fajiság hibájába esni. Maradjunk csak a régi szép világirodalom szónál, amint Petőfi csatateri halálához ezt a szót álmodta: világszabadság, és nem ezt: nemzetközi szabadság.

Azt hiszem, nem leszek sem középkori sötét, sem klerikális, sem más efféle, ha úgy találom, hogy a világirodalmat összetevő írók: Homérosz, Vergilius, Dante, Calderon, Cervantes, Shakespeare, Corneille, Vörösmarty, Ady és hasonló társaik – és *nem*: Molnár Ferenc, Lengyel Menyhért, Schnitzler és még *nem* is Bernard Shaw. És mármost, ha a világirodalmat termelő írókat: egy Homéroszt, egy Dosztojevszkijt, egy Adyt vizsgálok, azt veszem észre, hogy *a legerősebben, sub specie aeternitatis faji képletek. Minél nagyobbak, annál inkább azok.* Sőt: hogy abban az esztétikai hatásban, melyben életemmé lesz ez az idegen szépség, nagy része van ennek a sajátos fajiságnak, sokkal nagyobb: mint a benne kifejezett örök emberinek. Azt a szenvedést, azokat az igazságtalanságokat, betegségeket, örültségeket, melyeket Dosztojevszkijnél látok, mint örök emberit ismerem jól, s nem nagy öröm újból találkozni velük. De látni ezt az örök emberi tartalmat az orosz faj különös megszállottjaiban, sajátos arcaiban, látni ezt az orosz élet millió szenvedékében: *ez az esztétikai hatás legfőbb tartalma.* Mert életem meggazdagszik százmillió orosz életével, mert új lelket kapok a lelkembe, új húrokat a húrjaim közé: *ezután oroszul is tudom fájni és örvideni a világot.*

Tehát ha a valóságot vizsgáljuk mindenféle pártszenvédély nélkül: természettudományos állításának megint az ellenkezője a tudományos igazság. És egy mű sohasem azért nem lehet a világirodalom részese, mert kis néptöredék vagy ország életét fejezi ki, hanem mert ez az élet nem elég művészi erővel, nem a zseni világképletté tevő erejével fejeztetett ki. Ibsen kis népe Ibsenen át a világlélek elemévé lett, az óriási Kína pedig még nem termelt ilyen művet.

A faj tehát az esztétikai termés alapformája. Az, amit mi egyénnek nevezünk – ha nem a különbözőség beteg értelmében vesszük ezt a szót, mint az úgynevezett individualisztikus irányok, nem egyéb, mint a faji képlet, s más kollektív erők (társ, osztály, foglalkozás etc.) kifejezése az egyesben. Ezek nélkül a tényezők nélkül egyén nincs. Minden fajnak ösztönös, halál ellen védekező, nagyrészt nem is tudatos törekvése, hogy a világlélek elemévé teljesüljön: hogy sajátos életét az emberiség életének részévé tegye. A kulturális fejlődés tehát nem megsemmisülést, hanem világgépletté fejlődést hoz a halálra nem ítélt fajoknak. A zseninek, mint a faj legintenzívebb, legegységesebb képletének, éppen az az élettani funkciója, történelmi feladata: hogy fáját kifejezze az egyetemes emberiség lelkében, szellemi életében. A zseni a faj világgéplete. A legelzártabb, törzslélekszerűen sajátos psziché, pld. a 17-ik század francia lelke így lett Corneille-n és Racine-on keresztül egyetemes képletté. Zseni faj nélkül nincs, mert a zseni a faj sub specie aeternitatis. A világirodalom minden nagy neve megdönthetetlen bizonyítéka állításomnak. *Annak, hogy a sok szellemi erővel rendelkező zsidóság az irodalom terén csak reklám-silányságokat tudott termelni: nem csak racionalizmus az oka.* Racionális volt a római is, irodalma mégis világgépletté lett. Legfőbb oka éppen az, hogy a zsidó írók mindenütt hazug alapra: más faj pszichéjébe, vagy egy gyökeretlen „nemzetközi” ideológiába, hamis elvonásokra helyezkednek. Mikor egy zsidó író *Fehér felhő* című misztériumát vagy egy másik *II. Lajos* című darabját írta*: éppen olyan természetellenes dolgot csináltak, mintha a karós bab elhatározná, hogy aloét fog nyílni. Úgy is sikerült nekik. *Hogyan akarnak élő dolgot teremni azok, akik elszégyenkeznek attól a talajtól, melyben élő gyökereik vannak?*

*Molnár Ferenc *A fehér felhő* című egyfelvonásos „miráculumát” 1916-ban mutatta be a Nemzeti Színház. Szomorfy Dezső *II. Lajos király* című drámája 1922-ben jelent meg, és mutatták be színtén a Nemzetiben. (A Szerkesztő jegyzete.)

III.

Az előzőekben már benne is van a felelet a következő kérdésre: Lehet-e világgépletté a magyar psziché az irodalmon keresztül, lehet-e a magyar zseni világirodalmi tényező, mint Cervantes, Shakespeare vagy Balzac? Természetesen, hogy lehet. A humánium egy sajátos megnyilatkozása sincs elzárva az emberiség lelkéből. Sőt: az emberiség életgazdagsága kívánja, hogy az egyetemes tudat, a világkultúra minél több, lehetőleg az emberiség minden sajátos eleméből legyen összetéve. A kérdés csak azon fordul meg: talált-e vagy találni fog a magyarság megfelelő orgánumokat: kifejező zseniket, hogy általuk az emberiség egyik állandó, örök lelki képlete legyen.

A kérdésre nem mind válaszoltak így. Párhuzamos példaként felhozhatom a mozi esetét. A *magyarországi filmgyárak általában a zsidófaj kezén vannak. Ezek gondos figyelemmel kicenzúrázzák, helyesebben, lehetetlenné teszik minden oly film létrejöttét, mely a magyar pszichét, a magyar élet sajátosságait világgá propagálná.* Azt mondják: az ilyen kicsiny nép nem érdekli a világot. Közben a filmek tele vannak a legutolsó galíciai gettó vagy egy eldugott afrikai néger törzs életéből vett jelenetekkel. Az irodalomban hasonló eljárást követnek. Míg világreklámjuk szétördítja a szélrózsa minden irányába faji íróik export-silányságait, hirdetik és fejtegetik, hogy a magyar irodalom, a magyar író, a faj kicsinysége miatt sohasem hódíthatja meg a világpiacot. Egy zsidó nemzetiségi folyóiratban, mely a faj magyarság legjobb erői által jutott hírnévre, egy pesti zsidó kapitalista*, kinek nevével nem szennyezem be tollamat, az *Elsodort falu* megjelenése után hosszasan fejtegette, hogy mi végzetesen arra vagyunk utalva, hogy egy körülzárt egzotikus kis Oka-

* Utalás a *Nyugat* folyóiratra, és annak alapító szerkesztőjére, menedzserére, Fenyő Miksára, aki egyben a GYOSZ igazgatója is volt. (A Szerkesztő jegyzete.)

tootáia* legyünk Európában. Íme: *a nagy E-vel Embert rikácsolók a magyar számára kivételt csinálnak, kizárják az emberiség lelkéből.* Az egységes taktikának egyik jelensége ez: *szétoldani a magyar öntudatot, elsikkasztani a világ elől a magyar pszichét,* hogy szabad tér legyen imperializmusuk hódítása előtt.

De ez természetes: egy ellenséges, ellenünk hódító faj teszi ezt, s csak asszimilációs tökfilkóink hiszik azt, hogy az ellenség azért épít ágyúkat, hogy habos kávé spricceljen velük üres poharainkba. *Minden egészséges faj magának épít jövőt, és amelyik faj hagyja, hogy egy másik faj életépítésének eszközéül használja fel, megérdemli az elpusztulást.* De milyen propagandamunkát végez ezen a téren a magyar intelligencia: a magyar arisztokrácia és a magyar középosztály?

A magyar arisztokráciáról ne is beszéljünk. Az először is nem olvas, amennyiben olvas, azt a Tauchnitz vagy más állomásokon kapható, „Utazási könyvtárak” könyvein végzi el. Vagy politikus barátai írásait olvassa, vagy az azok által ajánlott könyveket. És van dú-analfabétább a művészetben és az irodalomban mint egy magyar politikus? Különben arisztokráciánkba nevelői igen széles műveltséget futballoznak össze arra, hogy a magyar irodalommal külön részletesen foglalkozhassanak. Ennek az általános műveltségnek keresztmetszetét talán ebben adhatom: Tudják, hogy van „*rukzak*” és „*Balzak*”. De arra már nem emlékeznek biztosan, hogy melyik hátizsák és melyik írt regényeket. A magyar arisztokrácia, amikor nem destruktív elem, nulla a magyar kultúrában.

És a magyar középosztály? A hazafias, ideális, turános, keresztény morálos középosztály?

Arra, hogy egy faj egy íróján át a világlélek elemévé válósítsa magát, szükséges: hogy előbb az illető faj és nemzet lelkében propagálják az illető író egyetemes lelki hatóvát. Nézzük: hogyan bánik a magyar középosztály a magyarságot legnagyobb művészi erővel kifejező írókkal?

*Vö.: Petőfi Sándor: *Okatootáia* (vers), 1847. (A szerkesztő jegyzete.)

Mely írók vannak ma Magyarországon belül a hírnév csúcspontján? Akiknek hivatalos elismerés, irodalmi tesztületek hódolata, tisztelet és hazafias propaganda jár ki. Mindenekelőtt a germán Herczeg Ferenc. Herczeg Ferenc izléses, derék író, de a hozzáértők közt vita tárgya sem lehet, hogy: közepes és a magyar irodalmi értékek viszonylatában is másodrangú író. Hogy a magyar psziché mélységeit ki nem fejezheti, magától értetődik.

A második: a szintén germán eredetű Gárdonyi Géza. Gárdonyi már sokkal erősebb, sokkal inkább földből nőtt tehetség. A *Láthatatlan ember* című pompás regénye mutatja, hogy több művészi szimata van a magyar lélek sajátos fakadásai iránt. De bármennyire is tiszteljük Gárdonyi művészetének egy részét: Jókai és Mikszáth után epigon. Kiváló epigon, de epigon.

Harmadik: a germán Tormay Cecil. Komoly, becsületes igyekezet a Tormay Cecil munkája. De az ő nemes szerénységét sérteném meg legjobban, ha csak meg is kísérelném elsőrangú művésszé odázní. És ami fő: nincs az a német nyelven gótikus betűkkel írt, német kiadónál, Németországban kiadott, német postán közvetített, német olvasótól olvasott mű, mely inkább legyen a német lélek kifejeződése, mint az ő munkái. Logikus következmény: ősturánjaink őt propagálják, mint Emese lelki letéteményesét. T. i. turáni oláhaink, svábaink és tótjaink egyet nem tudnak még csak meg sem érezni: Valaki a legmélyebben érzett, legjobb hizsemű lelkesedéssel kiálthatja: magyar vagyok. De ahogy ezt kiáltja: kiáltása módjában, élete minden beérzékkelhető jelenségében egy idegen faj képlete lehet. Viszont: mikor Berzsenyi ezt mondta: „Mi a magyar most? Rút szibarita váz” – tragikusan, ezeréves gyökérral volt magyar. A magyar középosztály mindig úgy van írói magyarságával, mint a mese közönsége a paraszt malacával.

És hogy bánik a sajátosan magyar és igazán nagy írókkal? Nem is ismétlem fel, hogy hogyan bánt Adyval, mert e köztudomású végtelen gyalázat nem tud olyan szavak-

ba beférni, amilyeneket le szoktak nyomtatni. De hogyan bánik pld. Móricz Zsigmonddal, akinél organikusabban, földből fakadóbban egy előzője sem volt magyar? És aki kétségtelenül sokkal nagyobb művész, mint az előző három együttvéve, mert európai viszonylatban is elsőrendű talentum. A magyar középosztályból – kevés kivétellel – csak a gyanúsoknak: „ez is olyanoknak”, nyugatosoknak és destruktív elemeknek bélyegzett csekélyebb száma tartozik hívei sorába. Ha a zsidóság a maga okos politikájával nem venné körül, talán a megélhetésért is nehéz küzdelmeket kellene folytatnia.

Tudom: sokaknak nem tetszik, ha magamról beszélek. De nem törődöm vele. *Az ügynevezett szerénységgel az élet erőseinek a kezét akarják megkötni a törtető közepesek. A szerénységnek legalább nyolcvan percentje mindig hazugság.* Ha kihallgatnám magamat korunk irodalmi értékeléséből, száz percentje volna az. Különben is: *az egy bizonyos határon fölüljutott emberek maguk szolgáltatathatnak maguknak igazságot. Egész bizonyos, hogy ma Európa bármely élő prózáírója fölött magasan fölötte állok.* A. Francé, az intellektuellek és cerebrálisok George Ohnet-ja, a német-zsidósan tanulmányos és okos Romáin Rolland, a stílus-kést és lángot nyelő D'Annunzio úgy viszonylik hozzám, mint egy bölcsen rendezett patika, egy filológiai laboratórium, vagy egy bajazzó sátor egy dél-amerikai őserdőhöz. *Bármely fajhoz tartoznám: olyan világpropagandát szerezne magának műveimmel, olyan egyetemes szeretetet kasszálna be magának általuk, hogy az megkönnyített jövőt jelentene a fajnak.* De magyar vagyok. Az, hogy a zsidóság ellenséges velem szemben, természetes: *ellensége vagyok, mert a magyarság halálát látom benne.* De a hazafiak, a turániak, a karakánok és más effélék? A jó Négyessy fűrészpör emlőin felnőtt tanárkák hazafias kötelességet hisznek teljesíteni, ha elmérgezik az ifjúságot műveim televény magyarságától. Katedra felé stréberkedő szürkeállomány-mentes filológusok, a horváthjánosság éhes avatarjai azzal igyekeznek érdemeket szerezni, hogy alakjaim átrontó valóságába, vagy nyelvem csodálatosan

élő szövetébe ütögetik bele ostobaságuk kis kacorjait. A sajtó turáni oláhjai, tót huszár főhadnagyai, sváb keresztényei véresebb gyűlölettel hallgatnak agyon, vagy kisebbitenek, mint a zsidó sajtó. Egy tehetségtelen szlovák politikus* elég arra, hogy hivatalos utasításra olyan bírói ítélettel, mely meg fog maradni a jövő csodálkozása számára, kimondják anyagi tönkretételemet. Nincs pazarlóbb jóság, mint egy magyar géniusz. Mert egész életében annak a közösségnek ad, mellyel szemben nemcsak semmi adóssága nincs: de amely ellen fordulni az élet minden elemi, ösztönös joga megengedné.

Mi az oka ennek a természetellenes, perverz és öngyilkos jelenségnek, hogy a magyar középosztály idegen közepszerűségeket nemzeti bálványokká ünnepel, és a magyar faj leghatalmasabb megnyilatkozásait száműzöttké, fogelfrájjá teszi saját hazájukban? Igen sok oka van, egy néhányra rámutatok. *Ennek a középosztálynak nagy s éppen véleményt adó része idegen fajokból lett magyarrá. De vérében, húsában, lelke egész ösztönös, tudattalan szövedékében megmaradt annak, ami apái voltak.* így az életösztön mindenben önmagát erősítő természetes akaratával a saját véréből ájtott magyaroknak akarja adni az élet hatalmi pontjait. Igen fontos oka, különösen a középosztály magyar vérű részével viszonylatban: *Az igazi magyar író a faj testén felpattant seb, mely megmondja a faj egész életét. Minél jobban szereti fáját, annál jobban üti,* minél inkább óhajtja a megváltó jövendőt, annál döbbenetesebben tárja fel a jelen sebeit. *Az idegen vérből ájtott író nemigen kockáztatja tegnapi magyarságát effélével.* Kellemes bókokban, görögtüzes jövő festésében, hangos nemzeti aspirációkban, jól kirakatba helyezett hazafias könnyekben igyekszik nagyon magyar lenni. A lelki pocakját féltő, valóságtól irtózó magyarnak pedig ez a legpompásabb eledel. Azután, harmadik ok: az, hogy az író művei milyen méltánylásban részesülnek, függ attól, hogy maga az író hogy tudja magát adminisztrálni az életben.

* Pekár Gyuláról van szó. (A Szerkesztő²⁷ jegyzete.)

Milyen bölcsen tud egyensúlyt tartani a különböző hatalmak közt. Milyen előkelő politikai és társadalmi szerepet tud játszani. Milyen elegánsan tud öltözködni. Szóval: *hogyan bírja a kis gonosz közepesek demokráciájának versenyfutását.* Ezt pedig az író annál kevésbé bírja, minél inkább tehetség és minél inkább magyar.

Hogy legyen egyetemessé egy sírás, melyet így eltaposnak a forrásánál? Hogyan legyen a világ világossága az a fény, melyre durva, irigy és buta kezek így ráborítják a magyar vékát? Van örültebbül öngyilkos faj annál, mely a legmagasabb megvalósulásaiban orgyilkolja meg magát? Van-e nagyobb *tragédia a magyar géniusz* tragédiájánál? Bezárva a magyar koporsóba hiába döngeti ökleivel, zokogásával a koporsó falait: azok dobják rá mohó sietséggel a súlyos földet, akiknek életigazolására született. Azzal az irtóztatós tudattal kell elpusztulnia, hogy nap volt és elálltak sugaraitól a földet, hogy faja egyetemes emberi képlet volt és eldugták a világ színe elől. Vagy vigasztalás-e az a bizonyosság: hogy kiásott hullájából a Himnusz mellett kis pimasz dögbogarak fognak maguknak egzisztenciát lakmározni?

(1923.)

A faji probléma

Zsidó – nemzsidó

A frank-ügy elintézési módjában, mint minden kérdés, botrány, szervezkedés mélyén, mely hét év óta felmerült: egyetlen egy dulakodás folyik mind makacsabb, mind dühösebb megújulással: a zsidó – nemzsidó marakodás. *Ez a harc annyira a kor mindent elborító szenvedélyévé mérgesedett, hogy olyan területeket is elönt, melyeken a magyarság jövőépítésének sub specie aeternitatis és a kor minden betegségétől mentesen kellene történnie.*

Ki kell-e szolgáltatnunk egy hozzánk futott idegen gyilkost? Meg kell-e büntetnünk egy puccs lelkiismeretlen csirkefogóit? Milyen értékű író Molnár Ferenc? Jó-e az öreg Zsirkay darabja? *Míndezekre a kérdésekre a választ kizárólagosan, csakis az az egyetlen szempont szabja meg, milyen viszonyban van az illető a zsidó problémával.* Sokaknak – jobbról és balról egyaránt – annyira vérrel futja el ez a kérdés a szemét, hogy gazdasági, szellemi, politikai életünket felépítő törvényeinket is ennek az egyetlen kérdésnek a szemszögéből akarják megalkotni. Sőt, ha vállalni merjük a sunyiban mindenkitől látott igazságok kimondását, megállapíthatjuk, hogy *nálunk a jobb- és baloldalnak nevezett ellentétek mögött a zsidó és zsidóellenes tábor áll egymással szemben.*

Mégpedig fájdalmasan, úgy hogy: a baloldal saját külön demokráciája nem jelenti a magyarság demokratikus felszabadulását. A jobboldal házihasználatú fajvédelme pedig nem jelent védelmet a magyar fajnak. E cikkek folyamán*

*Ez a tanulmány ugyanis a *Magyar Hírlapban* „A frank-ügy nyomán” címmel közölt sokrészes sorozatának IV része. (A Szerkesztő jegyzete.)

kénytelen vagyok néha olyan alapigazságokat ismételni, melyeket minden tízéves gyermek tud. Kénytelen vagyok: mert a felnőttek nem akarják tudni. Az a politikus, aki nem tömegszenvedély bohóca, vagy rögzött gondolat mániákusa: az ország újjáépítésénél, a magyar élet berendezésénél állandóan mérlegeli a magyarság összes problémáit, összes érdekeit, s elhatározásaiban mindig ott van a meggondolás, hogy egyes ténye milyen hatással van erre az összességre. És nem csak a magyarság külpolitikai és belső fejlődési érdekeit nézi. Hanem minden tényénél vizsgálja: *milyen hatással lesz az elfoglalt részek, Erdély, a Délvidék, a Felvidék és Nyugat magyarjaira. Micsoda hitványság és bűn olyan -pózókkal és frázisokkal kóklерkedni itt hazafiságot, melyek az elfoglalt részek magyarjainak több szenvedést és kevesebb szabadságot jelentenek!*

Igen: csakis az egész magyar horizont vigyázásával lehet politikus valaki. Csak egészen bectelen vagy egészen buta elme mondhat ilyent: először intézzük el a zsidó, azután az irredenta-problémát, és majd azután beszélhetünk demokráciáról és egyéb kérdésekről. Hasonló bölcsességgel mondhatnám a terhes asszonynak: először csak a lábat szüld meg a gyermekednek. Majd ha ezek a lábak húszévesek, erősek és tapasztaltak lesznek, akkor a kockáztatás minden veszélye nélkül szülhetsz hozzájuk törzset, fejet és amit akarsz. A minden tényében egymásra ható organikus életnek nincsenek és nem lehetnek ilyen egymásutánjai. Hiszen az egyik probléma fejlődése minden momentumában feltételezi, befolyásolja a másik problémát. Mert ezek a kérdések csak a mi gondolkodásunk meghatározottságában külön problémák. Magában az életben oszthatatlan és egy a magyarság egész életkérdése, mint egyetlen élő organizmusé.

A hét év óta „magyar -politikát” apacskodó analfabétáink legnagyobb bűne, hogy a zsidó problémát ilyen egyetlen, mindent elintéző, mindent megmagyarázó szeszám-táruljos kérdéssé szélhámoskodták vagy dühödték. Jóhiszemű tudatlanságukban

vagy számító svihákságukban a következő súlyos hibákat követték el a magyarság ellen.

1. Izolálták a zsidó kérdést a nemzetiségi vagy faji problémától, melynek elválaszthatatlan része, csak egy része. Mikor beteg, semmit el nem intéző, mindent elrontó szenvedélyeket hívtak fel az egyik nemzetiség ellen, *még védtelenebbé tették a magyarságot a többi nemzetiségek, különösen a németiség hódítása ellen.* Naponta huszonöt órát bögték vigyázta a trójaiaknak a faló ellen, hogy addig a fa-öszvér, a fa-dromedár és a fa-szamar nyugodtan áttörhessék a többi falakat.

2. Izolálták a zsidó problémát a kapitalista problémától, melynek szintén elválaszthatatlan része, csak része. A kapitalizmus moráljában, eszközeiben azonos, akár német akár zsidó, akár hottentotta a jelzője, s ugyanazokat a veszélyeket jelenti a magyarság nagy tömegére. Ők úgy üvöltöttek a zsidó kapitalizmus kizsákmányolása ellen, hogy politikájukban, minden fényükben a legrohadtabb kapitalizmus kifejezői voltak.

3. Izolálták a zsidó psziché veszélyét a magyar szellemi fejlődés problémájától, melynek csak egy része. Ugyanakkor eddig példátlan módon szolgáltaták ki a magyar pszichét, s e pszichét alkotó műhelyeket a megemésztő német szellem legszerencsétlenebb-fajtájú hódításának. Minden humort túlbakkecskéző nempirulással, Klebelsberggel akartak magyar fajvédő szellemi életet teremteni. Ezer vicso-rodásuk van az ellen a mód ellen, ahogy a zsidóság a maga közepes és inkább ipari jellegű íróit a magyar irodalom világ-egyetleneivé reklámozza. És ők, a magyar fajvédők a svábság közepes és inkább ipari jellegű íróit éppen úgy a magyarság tetejébe jazz-bandezik. Sőt, amíg a zsidóság már csak okosságból is a magyar szellem kiötlő alakjait körülveszi, olvassa, propagálja: ők a destruktívság becstelen és hazug vádjával igyekeznek kimarni a magyar faj legnagyobb megnyilatkozásait az életből, a magyarság lelkéből. Azok, akik a zsidósággal szemben a magyar faj védelmét visítják, odajuttatták a dolgokat: hogyha nem volna

zsidóság, a magyar faj legmélyebb örök érvényű kifejezői éhen pusztulnának.

4. Minden védelem helyett a zsidósággal szemben csak kis piszkos, ízléstelen vagy becstelen hecceket tudtak nyújtani.

Nincs olyan örült, aki elhiggye, hogy amiért Csongrádon egy-két zsidó bakfist meggyilkolnak, amiért itt-ott gyáva és semmit el nem intéző zsidó hecceket rendeznek, amiért a *Szózat* olyan ostoba és ízléstelen „Zsidó Szemlét” hoz, mely a legutolsó vidéki bordély ízlését is megszégyeníti: a zsidóság felszedi sátorfáját, roppant szerzését, gigászi realitásait és kimegy Palesztinába, hogy onnan anzikszokat küldjön Ulainnak és Eckhardtnak. Milyen gazdasági, milyen kulturális védelmet jelentenek ezek a heccek a magyar fajnak? *Ez az antiszemitizmus úgy harcolt a zsidóság ellen, mint a paksi a szomszédja ellen. Nagyon dühös volt rá, és mert nem tudott ellene tenni, minden reggel belepiszkolt a saját ruhájába. Csak azért, hogy mikor elmegy a szomszédja előtt, az büdösséget érezzen. Ez az ízléstelen, piszkos és buta „antiszemitizmus” tett legtöbbet azért, hogy a zsidóság a két forradalom alatti tetteiért elvesztett pozícióját visszanyerje. Ez kovácsolta a zsidóságot olyan egységgé, amelyenről maga sem álmodott.*

Senki és semmi soha nem tett annyi szolgálatot a zsidóságnak, mint ez az antiszemitizmus.

5. Ez a bőgő antiszemitizmus elvonta a magyarság, a magyar középosztály figyelmét a magyar faj, a magyar tömegek minden vitális érdekétől. A magyarság minden demokratikus, szociális fejlődését már előre zsidó érdeknek, zsidó huncutságnak ordította. Ugyanazt a bűnt követte el, mint az 1867-1900 közt frázisgató tartalmatlan és vak 48-as ellenzékieskedés. Ennek az ellenzéknek az árnyékában követhették el a Tiszák magyar fajellenes antiszociális politikájuk minden irtóztatós bűnét.

Ha én, az egyén, nem akarok eltipródni az egyének versenyében: igyekeznem kell erőmet minél intenzívebben kifejleszteni, érdekeimet minél szélesebben megszervezni. Ugyanez áll a fajra is. Kétségtelen: van egy az egész

világra megszervezett, csodás szolidaritású zsidó fajvédelem, mely nemcsak védelem, de hódító imperializmus is. Kétségtelen: hogy van egy hasonlóan megszervezett, mindenben hasonló germán és szláv faji védelem. *A zsidó faj zsidókban, a német németekben, a szláv szlávokban realizálja a maga fajvédelmét.* És ez természetes. Csak egy túlzott örült eteti a hatodik szomszédját, ha ő maga akar jóllakni. Van olyan becstelen ember, aki ezt a sajátos, védő szervezkedést el akarja vitatni a magyar fajtól? *Van olyan becstelen, aki azt állítja, hogy a magyar fajvédelem svábokban, tótokban és patagónokban realizálandó?*

Európa sorsa kiszámíthatatlan változások előtt áll. Az államok jövője, mai formája bizonytalan. Az emberiség nagy termő individuuma: az egyes fajok csak úgy maradnak meg a nagy verseny tolongásában, hogy sajátos szervezkedéssel biztosítják erőik szabad fejlődését. *Meg kell teremteni a magyar faj sajátos szervezkedését.* És megint kémem kell: ne értsen senki sem félre. Mint a magyar nemzet tagja német, tót, zsidó, bármily vérű ember jogosan mondhatja magát magyarnak. *És nekünk csak örvendenünk lehet: ha bármily vérű egyén jószándékát, tehetségét, tőkét beilleszti a nemzeti munka magyar nyelvű egységébe.* De ha sváb, tót vagy bármily vérű ember bőgő turánkodást rendez, de ha magyar fajiságát vakargatja, ha magyarsági szakértővé és bírónak ordítja magát, hogy ha magyar faj sajátos erői fölött ítélkezzék: az ilyen gazembert ki kell üldözni az országból. Ilyen becstelen természetrajzi csalással *csak bűnös szándéka lehet az illetőnek.*

A magyarság védő és fejlődő megszervezése tehát csak a magyar faj egyedeiben realizálható. Csak a körtefa terem körtét. A legeckhardtabb, a legulainabb kökénybokor sem fog soha körtét teremni. Magyar fajvédelmet, magyar jövőt, magyar művészetet: magyar történelmi fejlődést csak a magyar fa terem. Azt mondják: igen, de sok esetben nem tudjuk, hogy a magyar fajhoz tartozónak tartunk-e valakit. Én ezt felelem: nem ezekről az esetekről van szó. Azokról az esetekről van szó, *mikor biztosan tudjuk, hogy nem*

a magyar fajhoz tartozik valaki. Nincs az a szélhámos, aki az Ulain, Eckhardt, Friedrich, Wolff, Klebelsberg, Windischgrätz alakjait a magyar faj hozzátartozóinak mer-né hazudni.

Ez a sajátos magyar faji szervezkedés a nemzet nagy egységében a többi fajok mellett, nem anti és nem negatív jelszavakkal és célokkal indulna meg. Öncélú szervezkedés volna: saját erői szabad fejlődését, anyagi és szellemi érdekeinek biztosítását munkálná. Nem jelentene támadást, ellenséges indulatot semmilyen faj számára. Ellenkezőleg: legnagyobb számának és történelmi munkájának súlyával saját érdekében is odahatna: hogy az összes nemzetiségeket békés harmóniába hozza a nemzeti munka egységében. *Veszélyt csak arra jelentene: aki elnyomni, aki kitúrni akar.*

Ez a faji szervezkedés szükségszerűen megmutatná: hogy a magyar faj mindenekelőtt a magyarság nagy tömege: a magyar paraszt és a magyar munkásság.

E szervezkedésnek természetes megvalósulása tehát csakis egy széles, minden élősdiséget megszüntető demokrácia lehet.

így végeredményben a magyarság faji szervezkedése az egész nemzet, minden faj érdeke, s meg fogja szüntetni a mai korlátlan kapitalizmus pusztító betegségeit.

Magyar Hírlap, 1926. január 28.

A csontcucli és a lejtő

Ez a különös cím nem egy szürrealista svihák dráma, nem is egy »székely lélekkel« konfekcionált »erdélyi irodalom« reklám-eredetisége. Ez a szürke, mindennapi, mindentelfedő, észrevétlenül megfojtó valóság. Ez a magyar politikai élet.

Ismeretes, hogy mikor a csecsemőt elveszik az anyamell-től: hetekig nyugós, jajgat, sír, nem lehet vele bírni. Hát az emberi bölcsesség kitalált erre egy nagyon egyszerű orvosságot. Egy egész egyszerű csont-szopókát. Ezt a gyermek szájába teszik: – Nesze, pasika, hidd azt, hogy tápláló emelő, szopd, amíg megmeredsz. Amíg tele van a szád, nem jajgatsz. – És a gyermek, mert tényleg van valami a szájában, s mert keserves elszántsággal szopja azt – tényleg hallgat.

Mióta a szájába erőszakolt vörös szopókát kiköpte a magyar bébi, az új aranyások *jobb oldalon és baloldalon – ami nem két dolog, hanem az egyetlen emberi kizsákmányolás, az egyetlen ragadozó svihákság más-más szavú módjai* – mindent elkövettek, hogy egy ilyen alkalmas új cuclit találjanak számára, amit nagy konstruktív hittel vagy destruktív lázzal elszopogat, amíg a szopókafeltalálók kilopják szegényt minden örökségéből.

Először a »kereszténység«, egy erre a célra esztergályozott ad hoc kereszténység került a gyermek szájába. De ez a szopóka annyira made in Germany volt, gyárának íze annyira teleundorította a hunnus bébi ínyét, hogy *az új honfoglalók zsebei még félig sem teltek meg, s a csontcucli már kifordult a megriadt gyermek szájából*. No, lett erre lázas keresés. – Országot egy új szopókáért! – ordították a nemzeti szanalás III. Richárdjai. Végre a germán invázió

egy különben ügyes megkenője* kitalált egy új szopókát. De bölcs germán spórolással ezt már nem is csontból, hanem egy pincsikutya megszáradt illetlenségéből faragta. Jó az is a buta magyarnak. És elnevezte *neonacionalizmusnak*. És most e szopóka reklámvezércikkeivel spricceli tele a papiros-ipar szerencsétlen termékeit. Ez a szopóka azonban, s a keltetésére csurgó szó-lé nem tudott egyebet kicsalni az ország népéből, mint egy, már csak a röhögés vaskos és nem szalonias terminusával jelezhető derűtséget, s így lett Honunk Kultúrfölény-Chaplinje bugyogóbb forrása a nemzeti derűtségnek, mint a másik: a vásznon ugrándozó.

Ezalatt azonban a »baloldal« vállalkozói alatt is tovább forgott a föld. Mert a régi szopókák körül ott is alaposan meggyúlt a baj. A »liberális«, a »demokrata«, a »nemzetkőzi«, az »Emberi« cuclikat ugyanis addig szopta a szerencsétlen magyar pólyás, amíg mögöttük a legbaromibb vérsovinizmusra, a legádázabb faji imperializmusra és intoleranciára bukkant... Ettől aztán úgy kifordult a gyomra, hogy e szopókák hamis elnevezői csak valami új árucikkkel szereshetik meg a régi hitet és hitelt.

Aki keres, talál – mondja a közmondás. Ők pedig kerestek, frenetikusán kerestek. Eleinte csak kis pizlicsári személyes ügyek, egyes esetek körül próbálták meg a régen jól bevált tajtékezést s a megható siránkozást a szél négy rózsája felé. Hiába. A nagy tömegek gyomrában még ott ég a tegnapi émelygés. Most aztán, egye fene, ha már muszály, még a nemzeti szalagot is igénybe veszik. És az új szopóka már az érzelmes burkolásban kínáltatik a pali-szajaknak. Az új szopóka neve: Revízió És Trónkérdés.

Az új szopóka programja szerint becsületes magyar ember addig nem mossa ki a gyermeke pelenkáját, nem ad enni a kis éhes magyar szajaknak, nem kel meglopott testvére védelmére, nem kiált fel a zsebébe nyúló tolvajra, nem követeli a maga életjogait, szóval, nem akar élni: amíg a revízió meg nem történt, s amíg a trón nincs betöltve.

*Gróf Klebelsberg Kunóra utal Szabó Dezső. (A Szerkesztő jegyzete.)

Az új szopóka igen szép, nemzetiszínű, s ha ebbe sem döglünk bele, igazán örökké fogunk élni. És én igazán mély meghatottsággal veszem tudomásul, hogy azok, akik egy évtizeden át lelkük minden titkos szemével hunyorogtak egy új, cseh megszállás felé, mely a megmaradt országot is hatalmába vette volna: most tályogosra duzzadnak a revízió vágyától, és a trónt is csak úgy szeretik, mint a káposztát: töltve. De fájdalom, mikor akár a jobb-, akár a baloldali Danausok ilyen kápiózusan ferálnak donumokat: én timeálni kényszerülök.*

És tényleg: timeo.**

Félelmemnek okai a következők:

A Bethlen-uralom mind messzebbre érezhetően kezd halálszagú lenni. Ennek a jelenségnek igen sokféleképpen adják meg az okát, és valószínűleg mindenik okból igaz valami. De a legfőbb, a minden többi okot meghatározó legmélyebb ok mégis egy történetpszichológiai tény: Bethlen gróf nem napjaink pszichéjéből való. Ő igen ügyes s talán végletelesen tipikus képviselője annak a politikai iskolának, melynek megteremtője és legnagyobb alakja nálunk Tisza Kálmán volt, s mely politika a háborúig korlátlanul uralkodott Magyarországon. Ez a politika a nemzetek értelmét egy virágzó államüzletben látta, melynek hatalmi és gazdasági érdekköreit lehetőleg semmi sem zavarja. Minden politikai törekvése tehát abban merült ki, hogy azokat a tényezőket, melyeknek elég életereje van, hogy veszélyesek legyenek, megnyerje ez állam-üzlet együttműködő és osztozkodó részvényeseinek. Ezt az állapotot nevezték aztán politikai egyensúlynak vagy: konszolidált állapotoknak. Nálunk az arisztokrácia, a klérus, az új ipari és kereskedelmi kapitalizmus és a sajtó voltak ezek a tényezők. Az egész politikai érdeklődés és minden kormányzási bölcsesség az

*A sajátos latinsággal fogalmazott mondat Vergiliusra utal: el-lenségeinktől csak halálthozó ajándéokra – falóra – számíthatunk. (A Szerkesztő jegyzete.)

**a.m.: félek (A szerkesztő jegyzete.)

volt: úgy vonni be ezeket az állam-részvénytársaság érdekkörébe, hogy egyikük se kapjon soha ma kevesebbet, mint tegnap kapott, mert ez a politikai uralom biztonságát, más szóval: a Haza nyugalalmát veszélyeztetné.

Ebben a politikában maga a nemzet, az állam sok millió fejű élő teste csak mint üzembe vett bányá, mint kitermelt földbirtok szerepelt. Megvetni alapját száz évre előrelátó törvények egységes rendszerével e nagy tömegek pszichikai és fizikai fejlődésének, követve saját biológiai törvényeik mély intéseit: még tréfából, vagy mint a megszokott kalábert és tarokkot felváltó új szórakozás sem jutott eszébe e politika hatalmasainak. Kétségtelen: bizonyos frázisok dörzsöltettek a kitermelt tömegek lelkéhez, mert hát meg kell adni minden kornak a maga divatos követelményeit. De különben a »nemzet« két részből állott: 1. A nemzetfenntartó elemekből azaz: a kis számú boldog részvényesekből, akik rászívták magukat a nemzet-tehén emlőire, és virulógömbölyüre szopták magukat. 2. A fenntartó nemzetből, a munka roppant tömegéből, mely adta a tejet. *Ezt a szép együttést aztán Hazának nevezték*, s minden törekvés, mely e nemes harmóniát zavarni akarta, hazaárulás volt.

Közben aztán holmi apróságok történtek: világháború, két álforradalom s miegymás. A nemzetfenntartásdiság összes tényezői cégéresen otthagyták az ujjenyomatukat a történelem véres lepedőjén. Bevitték a magyarságot minden érdeke ellen egy öngyilkos háborúba, e háború alatt, míg a nemzet legjavát learatták, ők becstelenu arattak. *Az összeomlás percében gazul, gyáván, embertelenül szétszökdöstek a felelősség elől.* így az irtózatoss évek minden napjának minden szenvedése egy nagy tanítássá érlelődött a nagy tömegek lelkében. Hogy ők a nemzet, ők a magyarság, bennük vannak meg a fennmaradás és fejlődés minden eleme. És hogy minden történelmi föladat, a magyarság egyetlen mentsége abban áll, hogy az ömely organikus életakaraturak legyen itt az állam és nemzet életének egyetlen életformája, s hogy államot és nemzetet meg kell szabadítani az őket kitermelő parazita elemektől.

A nagy tömegeknek ez az önmaguk értékéhez ébredő fejlődése nemcsak nálunk történt meg. Nagy tévedés ugyanis és a politikai elvakultságnak legostobább foka Mussolini és Kemal pasa diktátorságát egyszerűen zsarnokságnak nevezni e szó régi történelmi értelmében. Ez a két férfi a háború utáni pszichétől meghatározott tömegakaratok hatalmas kifejezője, s ilyen értelemben sokkal *kevésbé jelentenek zsarnokságot a nemzet organikus akarátára, mint bármelyik mai alkotmányos állam választott parlamentje és alkotmányos kormánya.* A legnagyobb történelmi rövidlátás volna csak egyetlenegy formában ismerni meg a tömegakaratok megnyilvánulását.

A Bethlen legfőbb szerencsétlensége az, hogy ez az új történelmi psziché éppoly idegen számára, mint amilyen idegen ő ennek az új pszichének. Ma nem lehet úgy történelmet csinálni, nem lehet úgy egy nemzet életakaratainak összegezõje lenni: hogy az ember fenegy százfokos Machiavelli, hogy *egy nemzet sorsát és életcéljait külön a szabótól e célra varrott titkos zsebékben hordjuk, nehogy meglássa valaki, hogy az országon uralkodunk azokkal a kevesekkel, akiket hagyunk jóllakni, maga a nemzet: dolgozzon, fizesse az adót és hallgasson.* Legfennebb néha, Nagycenken vagy máshol, leadunk számára holmi magyarkodó vagy álkuruc kukorékolást, hogy ő is élvezzen valamit a pénzéért. *Ma a szó legteljesebb és legegységesebb értelmében kell reálpolitikát üznie egy nemzet vezérének.* Olyan irányt kell követnie, olyan célokat kell kitűznie, hogy ezzel az iránnyal és ezekkel a célokkal mindenkitől felismerhető organikus kifejezője legyen a nagy tömegek mély életakaratainak. Hogy a nagy közösség minden tagja mindennapi életharcának minden nehézségében tudja, hogy vezetőjének iránya mennyiben jelent neki több kenyeret, több részesedést munkája gyümölcsében, a lelki és testi fejlődés több lehetőségét ön maga és gyermekei számára.

Bethlen gróf minden hibájával és méginkább minden képességével annyira a régi szembekezdési politika számára született, hogy teljesen képtelen egy nemzetnek olyan egyetemes szuggesztíója lenni, melyet a mai napok psi-

chéje megkövetel. Ezt végre megszagolták a parlament »baloldali« csoportjai is. A végre szót szándékosan használok. Mert csak végre, csak lassan és nem szívesen szagolták meg, legalább is ebben a formában. Eddig inkább apróbb-nagyobb botrányok hajhászásában, a »Külföld« (amely mindig: mit mond?!?!) mindent elsöprő haragjával szerették volna kirepíteni helyéből a miniszterelnököt.

Ez azonban nem ment. Sőt: minden ilyen kísérlet csak a Bethlen-hatalom újabb megerősítése volt. Végre aztán sok orronütődés után egy nagy szomorú legyen-t kanyarítottak a levegőbe: – Egye fene, ha ló nincs, jó a »nemzeti szellem« is. Térjünk vissza a háború előtti jó kiadós honfimaszkhöz. És így történt, hogy most, keserves tíz év után a magyar glóbusz minden »baloldalija« egyszerre kétségbeesetten kap a »demokrata« vagy »liberális« és más efféle hasához: – Jaj, jaj, hamar egy kis revíziót, mert...

Megkísérlem ezt a nagy baloldali zendületet a magyar nyelv kitűnő Melich-Gombócz-féle etimológiai szótárának segítségével szelíd magyarra fordítani. Ezt jelenti:

Az összeomlás után megpróbáltuk a feudális és klerikális hatalmi elemeket kiszorítani az osztozkodásból és egyetlen »nemzetközi« részvényesei lenni a magyar Kaliforniának. A vállalkozás megbukott. A kommün után tíz év alatt a külfölddel próbáltuk kikapartatni magunk számára a magyar gesztenyét. De a külföld nem volt Pali: nem állott kötélnek. Vigye ördög: térjünk vissza a régi osztozkodáshoz, vegyük fel az eldobott nemzeti maszkot, hadd jöjjön vissza a jó békebeli liberális – klerikális – nacionalista – indusztrio – kommerciális – feudal – demokrata – progresszív – konzervatív – kapitalista rezsím a magyarság kitermelésére. Hiszen a megegyezés valóban sürgős. A parasztságot nagy tömegében semmiképpen sem tudjuk érdekeink tankjává tenni. *A munkásság kezdi belátni, hogy a szociális igazságtétel voltaképpen azonos a magyar faj igazságtételével,* és kezd el-józanodni tőlük. Viszont a magyar faj kebelében olyan szemfelnilyások történtek, hogy minden félelem jogos, hogy ez a szemtelen faj *egyszer csak otthon akar lenni a saját hazájában,*

s maga akarja megenni a maga kenyerét. Ez annál veszélyesebb, mert a magyarság történelmi igazságtétele egyszersmind szükségszerűen szociális igazságtétel volna az ország mindenfajú dolgozó tömege számára. *Vigyázzunk tehát: meneküljünk egy jó nemzeti színű sátor alá mindnyájan, akik a magyarság véréből és verejtékéből, élünk!* Revíziót, revíziót! Éljen a revízió! Látod, drága buta magyar, hogy mennyire égünk a revízióért? És annak, hogy csak tíz év múlva hördülünk fel, az az oka, hogy a fájdalom Trianon ütésére úgy megbénított bennünket, hogy tíz éven át inkább egyebet kiabáltunk.

Ez a politikai elgondolás annyira kézügyben fekvő, hogy csak egy nagy belső undorodás lehetett annak az oka, hogy ilyen későn folyamodnak hozzá. A csontcucli tehát már megvolna, és *én most a lejtői félek.* Vajon egy esetleges Bethlen-bukás esetén nem fog-e megtörténni, hogy az irtózatosan idegen középosztály és a magyar elemek tájékozatlansága és gyengesége mellett: a magyar közvélemény, a magyar politika lassanként rácsúszik arra a lejtőre, amelyen a Tisza-kor féktelen kizsákmányolásába fog visszahullani?

Az eddig írottakban két igen olcsó vádra adtam bő alkalmat. Az egyik ez volna: hogy én a visszakövetelését Magyarország ezeréves jogainak léha ürügynek, csontcuclinak csúfolom. A másik: hogy én abból a küzdelemből, mely a magyarság legegységesebb életfeltételeinek visszaszerzéséért folyik, a polgárok egy részét el akarom riasztani.

Az első vádat velem szemben állítani fel annyira ostoba dolog, hogy nem is kell felelnem rá. A másodiknak azonban komoly politikai tartalma van. Ez a tartalom röviden úgy fejezhető ki: Lehet-e okos magyar politika az, melyet az összes erők egyesítésével is csak a legszerencsésebb történelmi helyzetben nyerhetünk meg, *mely már a küzdelem elején ki akar bizonyos erőtegyezőket zárni?*

Ez becsületes és komoly kérdés, melyre okvetlenül felelnünk kell.

Kétségtelen: bármilyen fajú, bármily felekezetű, bármily világnézetű az ország valamelyik polgára: ha szervesen beilleszkedik a magyar életakarat irányába, ha teljes jóhiszeműséggel munkása lesz a magyarság nagy céljainak: bűnös örület volna kidobni őt a magyar munka és magyar nyelv közösségéből, és ellenségünkévé taszítani. Tovább, nagyon tovább megyek: még ha bizonyos elemek tévedéseket, vagy mondjuk ki a legnagyobbat: bűnöket is követtek el a magyarság ellen: igazi politikus ezekkel szemben sem fog egy örök megtorlás mániákusává betegedni. Egy minden egyéni rögzött ideától szabad, teljes horizontú politikus *csak a célt nézi, és igénybe vesz minden olyan erőt, melyet szervesen, s az ő irányító akarától függően be tud állítani e cél elérésére.*

Ebben a mondatban benne van e felső politikánk egész követendő iránya.

Mert mi a cél? Az integer Magyarország visszaszerzése?

Nem. Nem. Nem.

Ez csak eszköz. A terület csak eszköz. Talán a leghatalmasabb: de csak eszköz.

A cél: a magyar faj egyetemének anyagi és szellemi restaurálása. Egy szabad és gazdag anyagi és szellemi fejlődés minden lehetőségének megteremtése. És a magyar nyelv egységének lehető legszélesebb, legzavartalanabb kiterjesztése.

Tehát: a területi eszközökért folytatott küzdelem csak akkor egészséges, becsületes és jövőt jelentő: ha minden mozzanatában ez az egyetlen nagy cél határozza meg.

Mármost: hogy adhatja a magyarság azok kezébe a sorsát, akik míg a revízió politikailag jutányos jelszavait ordítják, éltetik minden tényével kiszorítják a magyar fajt az anyagi és szellemi fejlődés lehetőleg legtöbb lehetőségéből?

És megint: hogyan adhatja a magyarság azok kezébe a sorsát, akik míg a mai muszály-határokon túl területeket követelnek a magyarság számára: saját csonka határaikon belül annyi földet sem adnak a magyar nép egy jelentékeny részének, melyből megélhessen a magyar jövő számára?

És újból: *hogyan adhatja a magyarság azok kezébe a sorsát, akik míg az elvett területek magyarjainak visszaegyesítését követelik: olyan gazdasági, szociális és kulturális politikát csinálnak, hogy a megmaradt terület magyarjainak egy része kényszerül szétbujdosni az öt világrész kockázataiba vagy baromi nyomorban tengődni otthon?*

És végre: *hogyan adhatja a magyarság azok kezébe sorsát, akik míg a fórumon másfél tüdővel jajgatnak azért, hogy az eltépett területeken a magyarság egyedeit nem engedik érvényesülni: a meghagyott hazában irgalmatlan következetességgel túrják ki a magyar fajt a gazdasági, kulturális és bürokratikus élet minden terén?*

Vigyázzunk! Magyarországon volt kereszténység. És ez azt jelentette, hogy a magyar tehén emlült elfejték idegen szájak számára. Magyarországon volt királyság. És ez a magyar vér, a magyar munka, a magyar agyvelő' leggazabb kizsákmányolását jelentette idegen rablók számára. Magyarországon volt liberalizmus. És ez *szabad kosztot jelentett minden idegen parazitának, de minden liberalizmus, minden irgalom megtagadását jelentette a magyar fajjal szemben.* Magyarországon volt világháború. Ez rendszeres üzemű kiirtás és őrjítő nyomorúság volt a magyarság számára, és féktelen zabálás az idegen parazitáknak. Magyarországon volt forradalom, nem is egy, hanem kettő. Ez hódítás és uralom volt az idegen kalandoroknak, és éhség és kimondhatatlan szenvedés a magyarságnak. Magyarországon volt keresztény-nemzeti kurzus. És ez újabb idegen zsebrákok mohó hódítását jelentette, s újabb, gyalázatosabb kiszorítását a magyar fajnak. Vigyázzunk:

nehogy a nagy magyar tragédia, a széttépett ország, az irredenta is sötét lebujjá legyen, ahol idegen kizsákmányolók újból megkloroformozzák az ezer év örök balekját, s kilopják gyermekei utolsó falatját, vére utolsó cseppjeit. Vigyázzunk: *nehogy ez a gyanúsán képviselőválasztásos irredenta ahelyett, hogy visszahozza az elvett területeket, kihonfoglalja a magyarság élete alól az utolsó rög földet, az élet minden lehetőségét, a jövő minden kilátását!*

Mi tehát a teendő?

Ha annyi irtózatos tanulság után még most is haboznánk a válasz megadásában, igazán nem lehetne semmi jogos hitünk, hogy az életnek egyetlen egészséges csírája is van bennünk. A választ a történelemmé nőtt napok minden megszenvedett tanulsága mutatja elénk, mint az élet és jövő egyetlen útját.

A magyarságot, a magyar fajt kell megszervezni egy évtizedeket betöltő hatalmas öncélú program megvalósítására.

Ez a szervezkedés annyira nem lesz ellenséges tény más fajok ellenében, hogy már történelmi munkája elején le fog mondani az egyenjogúságról a maga kárára. *A germán és zsidó fajok korlátlan érvényesülést követelnek, és valósítottak meg maguknak.* Mi csak azt akarjuk elérni, hogy az ország életének irányításában és termelt javaiban a magyar faj számára megfelelőleg részesüljön.

Ez a szervezkedés nem lesz ellensége a más fajúak jóhiszemű, önkéntes asszimilálódásának. De viszont nem is fogja ezt érdemnek, valami olyannak tekinteni, amiért az illetőnek előny jár az életben a született magyarokkal szemben.

Ez a szervezkedés a legnagyobb örömmel fog bármily fajú, felekezetű vagy világnézetű tehetséget arra a helyre állítani, mely őt a magyar életben *megilleti*. De viszont: a magyar lélek építésének, a magyar élet kül- és belpolitikai kifejlesztésének, s a magyar nemzeti hadsereg pszichikai szervezetének *minden irányító helyén a magyar faj egyedeivel fogja intézni a magyarság életét. így szakít ezer év gyilkos természetrajzi perverzítésével, mely mindig idegen szájakra bízta, hogy egyenek a magyar izom számára.*

Ez a szervezkedés, mivel a sok milliós dolgozó tömegekben levő magyar fajt akarja megillető élethez és fejlődéshez juttatni: szükségszerűen egy olyan új szervezetű, széles alapú demokráciát jelent az ország minden fajú és felekezetű munkája és tehetsége számára, mely teljes egyenjogúság alapján biztosítja minden dolgozó részére a lehető legnagyobb szociális jólétet és fejlődést, s melynek legfőbb feladata, hogy a nemzet egész tömegét önsorsát intéző állammá nevelje. így ez a szervezkedés épp olyan éles

forradalmi ellentétet jelent a mai kapitalista és dugottan faji imperializmusú baloldali, mint a haza és nemzet fogalmát kizsákmányoló, szintén kapitalista és osztályimperializmusú jobboldali csoportokkal szemben.

Mi következik ebből?

Az – mindenekelőtt -, hogy *a mai parlamentből nem indulhat ki a magyar politika megújítása*. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy bármely pártban nem lehetnek egyének, akik az új szervezkedés számára hasznosak lehetnek. De *a mai parlament egyik pártja sem lehet az egyetlen egészséges és jövőt jelentő magyar politikai szervezkedés magva*. Hiszen a mai kormánypártot éppen az tartja fenn, hogy az ellenzéki pártok nála is kockázatosabban rosszabbak.

Pedig a mai Bethlen-rezsimnek el kell tűnnie, ha nem akarjuk, hogy a magyarság tűnjék el a föld színéről. Bethlen nem a mai kor embere, képtelen megérezni a mai kor mély talajból jövő irányításait.

Meg kell tehát most kezdenünk a magyarság megszervezését, hogy mikor Bethlen lehull: mi, magyarok vehessük át életünk intézését. Mi volt a legnagyobb baj az összeomlás pillanatában? Miért nem lehetett a háborús tragédia egy új, független, öncélú magyar demokrácia kezdete? Mert *a Tisza-világ összeomlásakor nem volt a magyarságnak semmilyen szervezete, mely átvehette volna a történelemcsinálást*. A kommün bukása után, a tömegenergiák nagyszerű felajánkozásakor miért, újból miért nem tudtuk megteremteni ezt a magyar demokráciát? Mert a magyarságnak *megint nem volt semmi szervezkedése*. Így minden az lett, hogy piros idegenek helyett fekete, fehér és nemzetiszínű idegenek kosztolták el a magyar kenyeret a magyar szájak előtt. Ha a most közeledő harmadik alkalmat is elszalasztjuk, akkor rövidesen megrendelhető fejfánkra igazán rá lehet írni: *Itt nyugszik a világ legbutábbán öngyilkos fajtája*.

(Marseille)

Előőrs, 1928. december